TUNTURILATU 3/2016

Satu Ojala

Tunturiladun kesäpäivillä oltiin merellisissä tunnelmissa Selkämeren kansallispuiston alueella Raumalla. Lotta ainakin nautti merimatkoista.

Tunturilatulaiset merellä 6

Vetoomus meni perille 4

Kymmenes VaVa 5

Kymmenen vuotta lisää 7–18

Oikuttelevia vaellussäitä 24

PUHEENJOHTAJALTA

Juhlavuosi on edennyt suunnitellusti

Tunturiladun 70-v juhlavuosi on lehden ilmestyessä edennyt jo syksyyn.

Lähes kaikki suunniteltu toiminta on saatu toteutettua, siitä suuri kiitos ahkerille retkien ja tapahtumien järjestäjille! Te olette hienosti tuoneet harrastuksemme yhteisöllistä puolta näkyville!

* * *

Tunturiladun paikallistoiminnan eli tunturikerhojen vahvuudet tulevatkin hyvin esille juhla- ja messutapahtumien yhteydessä, kuten tänä vuonna osoittivat kevätpäivillä Tunturikerho Kolbma Pirkanmaalta ja kesäpäivillä Tunturikerho Geatki Satakunnasta. Tunturikerhot Kumpe Pohjois-Karjalasta ja Okta Kainuusta olivat esillä erämessuilla.

Pienelläkin kerholla on mahdollisuudet ”näyttää kyntensä” kun toimintaa järjestetään suurella sydämellä, sen saimme huomata Kuuskajaskarissa. Onneksi olkoon 20-vuotiaalle Geatkille!

* * *

Kuuskajaskarissa myös julkistettiin uusien nettisivujen ulkoasu ja saimmekin heti arvokasta palautetta näkymän toimivuudesta älyluurien näytöllä.

Sivuston suunnittelun lähtökohtana onkin ollut responsiivisuus, joka tarkoittaa lyhyesti palvelimen ohjelmointia tunnistamaan sivustolla kävijän erityyppiset ja -kokoiset laitteet. Näin sivujen kuvat ja tekstit pitäisi olla näkyvissä ja luettavissa järkevän kokoisina kaikilla nykyaikaisilla laitteilla.

Sivuston sisältöä täydennetään edelleen ja lehden ilmestyessä jo takana päin olevan kerhojen nettivastaavien koulutuspäivän toivon antavan uutta innokkutta kerhojen markkinointiin sekä jäsenhankintaan.

Elokuun alussa jäsenmäärämme oli 2743, muistathan aiemmin kerhoille esittämäni haasteen!

* * *

Juhlavuoden erikoisuutena pidetty Tunturilatu-näyttely Rovaniemen maakuntakirjastossa 1.-14.8.oli kaikkiaan hieno kokemus.

Materiaalia kerätessä aluksi tuntui, ettei esillepantavaa löydy millään tarvittavaa määrää kirjaston aulaan.

Sitten viime hetkillä tulikin yllättävän paljon tarjontaa, jopa niin ettei kaikkea ehditty valmistella näyttelyyn. Vielä VaVa-leiriviikollakin Susikyrössä viimeisteltiin näyttelyn esillepanoa.

Vaivannäkö kannatti, saimme näyttelystä runsaasti myönteistä julkisuutta ja tulipa yksi näyttelyvieras ilmoittautumaan jäseneksi.

Ei muuta kuin tietokoneelle ja näpyttelemään uuden jäsenen tiedot sisään Suomen Ladun järjestelmään, sujuu netissä erittäin helposti ja nopeasti.

* * *

Mainitsemisen arvoista toimintaa lasten parissa on ollut tänä vuonna mukavan runsaasti. Vauvasta Vaariin – Mummosta Mukeloon leiri isovanhemmille ja lastenlapsille järjestettiin tänä vuonna kymmenennen kerran.

Lisäksi tunturikerhoissa Geatkilla ja Tsietsalla on järjestetty valmennustoimintaa lapsiperheille. Olemme siis edelleen vahvistamassa tärkeää erätaitojen ja -perinteiden siirtämistä tuleville sukupolville.

Saimmekin Suomen Ladulta tunnustuksena kunniamainnan ”Lasten ja nuorten toiminnan edistäjä 2015”. Tästä muistoksi saatu taulu on nähtävillä Susikyrön Pekan-Oskarissa.

Suomen Ladun Latunenverkosto on erittäin hyödyllinen tämän osa-alueen organisoinnissa, liittykää ihmeessä mukaan kaikki lasten kanssa toimijat!

* * *

Kämppätalkoisiin osallistuneena olen päässyt läheltä näkemään, miten pyyteetöntä ja monesti raskastakin työtä kämppätoimikunnassa tehdään meidän yhteisten, rakkaiden Lapin tukikohtiemme eteen.

Tuntuu, ettei mikään kädenpuristus, halaus tai kiitospuheet riitä kertomaan tämän työn merkittävyydestä. Ilman tätä jatkuvaa ylläpitoa olisimme hyvin pian tilanteessa, jossa joutuisimme peruskorjaamaan kalliilla rahalla.

Tämä työ mahdollistaa Lapin erämaista nauttimisen erittäin mukavasti. Käykää omin silmin toteamassa, miten hienoja kaikki tukikohtamme ovatkaan!

* * *

Juhlavuoden huipentumana ovat vielä tulossa susiaiset Susikyrössä 23.-25.9. sekä syyskokous ja pääjuhla Kylpylähotelli Peurungassa 5.-6.11.

Laitahan päivämäärät kalenteriisi ja matkasuunnitelmat vireille, näin hienot tilaisuudet olisi sääli jättää väliin. Peurungan majoitusvaraukset on kiintiöstä huolimatta syytä tehdä hyvissä ajoin, siellä on samaan aikaan muitakin isoja tilaisuuksia meidän lisäksemme, joten huoneet täyttyvät viimeistä myöten.

Kyytijärjestelyihin liittyen ota rohkeasti yhteyttä kerhosi vetäjiin tai johtokunnan jäseniin, me palvelemme mielellämme myös näissä asioissa!

* * *

Syyskokouksessa tehdään jälleen tärkeitä päätöksiä henkilövalintoihin ja raha-asioihin liittyen. Vaikuttamismahdollisuus on vain tulemalla paikalle ja käyttämällä ääntäsi.

Johtokunnan viesti ensi vuoden budjettipäätöksiin on yksimielinen: jatkamalla edelleen tarkkaa kulukuuria voimme pitää jäsenmaksut ennallaan, vaikka Suomen Latu korottaakin omaa osuuttaan ensi vuodesta alkaen (1 €/yksilöjäsen ja 2 €/perhe).

Lehden postituskuluissa aikaansaatu merkittävä säästö mahdollistaa sen, ettei Tunturiladun jäsenen laskun loppusumma nouse. Käytännössä tämä tarkoittaa, että Tunturilatu saa ensi vuonna noin 4 000 euroa vähemmän jäsenmaksutuottoja, joka on samaa suuruusluokkaa lehden postituksen kulusäästöjen kanssa. Näin budjetti pysyy edelleen tasapainossa.

Johtokunnalle esittiin Susikyrön rajanaapurina olevan 0,2 hehtaarin kokoisen kiinteistön hankintaa (investointi yli 20 000 €). Johtokunta päätti kuitenkin olla esittämättä tätä hankintaa jäsenistölle talousnäkökohdat huomioiden.

Toivon tämän viestin välittyvän myös kerhojen omaan budjettisuunnitteluun. Vaikka jäsenmaksumme ei olekaan kallis moneen muuhun harrastukseen verrattuna, meitä verrataan eniten muihin latuyhdistyksiin joista suurimmalla osalla on merkittävästi alempi jäsenmaksu.

* * *

Meillä on hieno ja virkeä 70-vuotias järjestö, jossa tehdään joka päivä arvokasta toimintaa tunnuslauseemme ”Erätaitoja ja Elämyksiä” mukaisesti.

Pidetään siis jatkossakin yhdessä huolta siitä, että Tunturilatu on houkutteleva vaihtoehto retkeilijöiden ja vaeltajien yhteenliittymäksi!

Kari Halinen

Ikäsusi 62 lähti revontulten taakse

Ikäsusi Terttu Civil poistui joukostamme huhtikuun puolivälissä. Lukuisat tunturilatulaiset jäävät kaipaamaan aktiivista ja monessa asiassa mukana ollutta toimijaa.

Tunturikerho Kolbmaan ja Tunturilatuun Terttu liittyi varsin pian kerhon perustamisen jälkeen vuonna 1967. Hän toimi Kolbman puheenjohtajana sekä sihteerinä ja kerhotoimikunnassakin monia vuosia. Tunturiladun johtokunnassa sekä susi- ja koulutusvaliokunnissa hän oli toiminut vuosikausia ja susiaatteeseen hän puhalsi uusia tuulia. Monissa Tunturiladun ja Kolbman järjestämissä tapahtumissa Terttu oli mukana vastuullisissa tehtävissä. Tunturisudeksi Terttu vihittiin v. 1969, Johtajasudeksi v. 1979 ja Ikäsudeksi hänet oli kutsuttu v.1986. Johtajasusianomukseen liittyvä harrastusnäyte oli seikkaperäinen selostus perinteisen kolttaraanun kutomisesta. Terttu oli myös kutonut tällaisen raanun ja se on nykyään Pekan-Oskarin seinällä.

Tunturiladun kämppien sekä Lapin autiotupien rakennustalkoissa hän oli monesti mukana ja antoisimmaksi hän koki nykyisen Sudenpesän rakentamistalkoot v.1985. Erävaelluksen SM-kisoissa Terttu kilpaili viisi kertaa, josta parhaana saavutuksena on hopeamitali naisten sarjassa. Kisoja järjestämässä hän oli neljä kertaa. Kymmenillä vaelluksilla hänelle tuli Lappi laajasti tutuksi ja muutamat vaellukset ulottuivat Ruotsin ja Norjan vaativille suurtuntureille. Viimeisin hänen tunturilatulaisille järjestämänsä retki oli Madeiran levadoilla patikointi.

Tunsin Tertun vuodesta 1969 lähtien ja yhdessä osallistuimme lukuisiin tapahtumiin sekä retkiin. Mm. Tertun Johtajasusivaelluksella Kilpisjärveltä Puusasvaaran ja Kalmakaltion kautta Susikyröön koimme muiden kera ikimuistoisia tapahtumia. Ensimmäiseen Erä SM-kisaansa v.1982 hän pyysi minua kumppaniksi ja järjestelyiltään yllättävä kisa Rautuntureilla sujuikin meiltä hyvin. Seuraaviin kisoihin hän kysyi hyvää neuvoa siihen, miten pitää toimia eksyksissä. Hetken miettimisen jälkeen kerroin:

- Jos huomaat olevasi eksyksissä, pysähdy, tee tulet, keitä kahvia ja… nauti tilanteesta!

Mitä muuta sitä kokeneelle vaeltajalle voi neuvoksi antaa.

Tertun toivomusten mukaan siunaustilaisuus pidettiin hänelle läheisessä karunkauniissa Tottijärven kirkossa. Toivomuksen mukaan arkun kantajina olivat läheiset retkitoverit Kolbmasta retkiasussa susimerkkeineen.

Joutenkulkija jostakin

Oktalaisten kuulumisia

Tätä vuotta on jo yli puolet mennyt ja kesäkin loppuillaan.

Oktalaiset ovat touhunneet entiseen tapaan, ehkä hieman vähemmän. Ihan kaikkia suunnitelmia ei ole pystytty toteuttamaan. Olemme kuitenkin jotain niistä tehneet.

Talvella järjestimme Suomen Ladun Hiihdetään yhdessä -tapahtuman Kajaanissa, jossa jaoimme esitteitä ja tarjoilimme mehua. Hiihtäjiä kävikin mehuilla ihan mukavasti.

Kerhoviikon olimme sitten Susi-Talaksella kuuden oktalaisen kanssa. Sää suosi meitä ja Nilijärvestä saatiin ahvenia pilkillä.

Toukokuussa olimme jo toista kertaa Kainuun Erämessuilla yhdessä Kainuun latuyhdistysten kanssa. Tällä kertaa oli Kajaanin- ja Vuokatin Latu mukana.

Olimme näyttävästi esillä Suomen Ladun, sekä meidän omien yhdistysten panderollein.

Messuosastomme oli retkeilyjärjestöille oikealla paikalla, kaupunginlammen rannalla, jossa oli sopiva tilaisuus kokeilla kajakilla melomista.

Kajaanin Latu toimi melontaoppaana halukkaille.

Vuokatin Latu rakensi geokätköt, joita sai käydä etsimässä. Oli myös luontoaiheinen tietokilpailu, kanootin varustepussin painon arviointi ja erilaisten retkikeittimien esittely.

Jäsen hankintaa teimme jakamalla esitteitä, lehtiä ja kertomalla toiminnastamme.

Kiitettävästi väkeä kävikin, siitä tuliko uusia jäseniä ei ole tietoa. Toivotaan että joku kiinnostui meistä.

Syksyyn kuuluu vielä kerhoiltoja, retkiä lähialueella, syyskokous ja palkitsemme vuoden lopuksi itseämme pikkujoulun vietolla.

Näin tänä vuonna on menty. Saa nähdä mitä jatko tuo tullessaan,

Hehkuvaa ruskan loistoa kaikille.

Aune

Kainuun Erämessuilla Kajaanissa saimme oivan messuosastopaikan toimintaamme ajatellen. Kaupunginlammen ranta oli oiva paikka latulaisille, ja Kajaanin Latu sai näin tilaisuuden toimia melontaoppaana aidossa ympäristössä.

Tunturikerhojen puheenjohtajat ja sihteerit 2016

OKTA (Kainuu)
Puheenjohtaja
Aune Makkonen
Pisterinniementie 6 B
88610 Vuokatti
p. 040-5502286

Sihteeri
Esa Suominen
Rysätie 9 C 7, 87700 Kajaani
p. 0400-130871

KUOKTE (Keski-Uusimaa)
Puheenjohtaja
Markku Salminen
Vuoritie 24
04400 Järvenpää
040-5484600

Sihteeri
Mervi Heikkilä 040-7180279

KOLBMA (Pirkanmaa)
Puheenjohtaja
Hanna-Mari Sinilehto
Mäntyveräjäntie 9 E 34
36200 Kangasala
040-7477479

Sihteeri
Annikki Sangi 050-3696704

NJEALLJE (Etelä-Savo)
Puheenjohtaja
Tuula Kirjonen
Riitaharjuntie 101
78710 Varkaus, 050-3604403

Sihteeri
Pirjo Vainionpää
Sotkulahdentie 31,58900
Rantasalmi, 040-7592444

VIHTTA (Pohjanmaa)
Pertti Mariapori
Keskuskatu 18 as. 1
65100 Vaasa
0400-850974

TSIETSA (Pohjois-Savo)
Puheenjohtaja
Eero Nuutinen
Vanhapolku 18
71130 Kortejoki
0440-579427

Sihteeri
Pirjo Punju
Tuuttikuja 4 C 23,
70780 Kuopio, 040-7694587

KAVTSI (Pääkaupunkiseutu)
Puheenjohtaja
Annu Koistinen
Soukanahde 7 H 142
02360 Espoo 050-3266960

Sihteeri
Marita Maula
Hippiäistie 8, 00780 Helsinki
040-5094412

OVTSI (Keski-Suomi)
Puheenjohtaja
Seppo Pihkasalo
Köhniönkatu 42
40630 Jyväskylä, 0400-942639

Sihteeri
Hilkka Mäkelä
Haperontie 1 B 26,
40640 Jyväskylä, 050-3099519

LOGI (Varsinais-Suomi)
Puheenjohtaja
Paavo Kramsu
Lauklähteenkatu 6 B 41
20740 Turku, 040-7062764

Sihteeri
Irma Rytkölä
Lauklähteenkatu 6 B 41
20740 Turku, 040-8617601

ALPPAS (Häme)
Puheenjohtaja
Erkki Maununen
Varstatie 29
13500 Hämeenlinna
0400- 215521

Sihteeri
Inka Helenius
Koivukehäntie 382
12170 Hietoinen, 050-5676315

KUMPE (Pohjois-Karjala)
Puheenjohtaja
Onni Voutilainen
Kuhantie 2
80170 Joensuu, 050-3656138

Sihteeri
Arja Nättiaho
Karpalopuistikko 1
80230 JOENSUU
045-78450501

KUOVZA (Kymenlaakso)
Puheenjohtaja
Jouko Raaska
040-7165751
Siimeoninkatu 1
48710 Kotka

Sihteeri
Tuula Forström
Marjapolku 2 B 10
45360 Valkeala, 040-7181642

GEATKI (Satakunta)
Puheenjohtaja
Satu Ojala
Loimijoentie 817
32700 Huittinen, 050-5234844

Sihteeri
Pirkko Liuksiala
Poikkikatu 2 D 5
38200 Sastamala, 044-5670244

NJALLA (Tunturi-Lappi)
Puheenjohtaja
Raija Palosaari
Ounasjoentie 810
99140 Köngäs
040-7163033

Sihteeri
Paula Heikkilä
Laitatie 6 B 6, 99100 Kittilä
040-8462156

LAPIN-KÄVIJÄT OWLA (Oulun seutu)
Puheenjohtaja
Hannu Liljamo
Kaivospurontie 2
90830 Haukipudas
044-3223646

Sihteeri
Leila Virtanen
Sauvojantie 6 C as 17
90560 Oulu, 040-7713462

Sähköpostiosoitteet: kerhon nimi@tunturilatu.fi, jolloin posti ohjautuu puheenjohtajalle ja sihteerille.

Garmin käsi-gps tehokäyttöön -koulutus

Marita Jääskeläinen

Navigaattoriohjelmien vienti tietokoneelle ei ollutkaan ihan pikku juttu.

Sateliittipaikannusjärjestelmät, koordinaattijärjestelmät, ETRS89, MapSource ja MapInstall??? Mitä ihmettä ne ovat? Nämä ja monet muut ennestään vieraat sanat tulivat tutuiksi, kun Tsietsan porukat opiskelivat sitkeästi.

Kaikki läksi siitä tuntemuksesta, että vaellusreissujen suunnittelu on mukavuudeltaan lähes puolet reissusta. Valmisteluissa karttojen tutkimisen lisäksi kiinnosti reittisuunnittelu nykytekniikan avulla. Toisena motiivina oli vaeltamisen turvallisuuden lisääminen gps-laitteita hyödyntäen. Puheenjohtajamme **Eero** kuunteli vienoa toivettamme ja läksi järjestämään kouluttajia sekä hoitamaan muita järjestelyjä.

Kokoonnuimme tammikuussa kahdeksi illaksi opiskelemaan satelliittipaikannusta ja koordinaatistoja. Erilaiset ja eri-ikäiset gps-laitteet sekä nettiongelmat toivat haastetta opettajille.

Pääsimme noiden iltojen aikana juonesta kiinni mistä otsikon asiassa on kyse, mutta opinnot jäivät vielä kesken.

Kunkin kannettavalle piti saada karttaohjelma sekä ladattavat kartta-aineistot lähiopetuksessa. Myöskään gps-laitteiden ominaisuudet eivät vielä olleet hallussa. Niinpä päätimme järjestää jatkokurssin.

Alapitkällä metsästysseuran majalla toukokuussa oli aika ottaa homma haltuun. Kannettavat viriteltiin pöydille ja niin alkoi karttaohjelmien sekä kartta-aineistojen asennukset. Haastetta riitti ja monesti huudettiin ”opettaja, opettaja apua” ennen kuin kaikki saatiin toimimaan. Opettajamme **Ari Parviainen** Savon ammatti- ja aikuisopistolta oli todella ”lehmänhermoinen” opiskelijoiden kanssa, jotka eivät todellakaan aina ymmärtäneet mitä olivat tekemässä.

Onneksi olimme saaneet paikalle myös **Halisen Karin**, joka toimi apuopena tutustuen siinä samalla entistä paremmin meihin tsietsalaisiin. Koneet tallensivat vihdoin ohjelmia ja sinä aikana teimme maastossa joitakin harjoituksia gps-laitteiden kanssa. Teimme reittipisteet suoraan gepseihin koordinaattien avulla ja löytyivähän ne myös maastosta. Leppoisa saunailta rentoutti meidän omia rasittuneita kovalevyjämme lauantain päätteeksi. Tuvassa oli jo havaittavissa orastavaa asioiden ymmärtämisen tunnetta.

Sunnuntaina teimme tietokoneiden karttaohjelmilla reitit ja siirsimme ne sitten gepseihin. Tämän jälkeen porukka jakaantui kahteen osaan kulkemaan reitin.

Matkan taittamisen jälkeen palasimme majalla siirtämään kuljetut jäljet tietokoneille, joista niitä oli mielenkiintoista analysoida.

Jatkokurssin kaksi täyttä päivää käytettiin tehokkaasti ja rohkeus omaan jatko-opiskeluun oli herännyt.

Kun oppijoiden ikä on 50+ ja opittava asia on kaikkea muuta kuin konkreettista tarvitaan sitkeyttä, riittävästi aikaa ja rauhallinen opettaja.

Näiden edellytysten lisäksi meidän oppimisen loistavia puitteita oli varmistamassa ruokahuollosta vastanneet monelle lukijalle ehkä tutut **Terttu** ja **Esa Paldanius** eli Levin latukahvila Hanhipirtin isäntäväki. Todella herkulliset ateriat ja sydämellinen huolenpito muutoinkin teki meihin suuren vaikutuksen. Suosittelemme lämpimästi ja aiomme Levin hiihtoreissuilla käydä tervehtimässä heitä.

Sunnuntaiaamuna kurssilaiset pääsivät viimeinkin reittiä seuraamaan.

Luontoon.fi -sivuilla kerrotaan gps-sateliittipaikentamisesta seuraavaa:

GPS:n avulla voi seurata matkan etenemistä ja nähdä suoraan muun muassa kuljetun matkan ja siihen käytetyn ajan, keski- ja maksiminopeudet, etäisyydet eri kohteisiin, korkeuden merenpinnasta, auringon nousu- ja laskuajat, kuljetun jäljen, korkeusprofiilit ym.

GPS-paikannin mahdollistaa liikkumisen muun muassa silloin, kun näkyvyys on niin huono, ettei pelkän kartan ja kompassin avulla voi suunnistaa. GPS:n avulla on myös mahdollista suunnistaa tarkasti silloin, kun maastossa on vähän kiintopisteitä tai niitä ei ole ollenkaan tai maasto on niin pienipiirteistä, että sen seuraaminen kartalta on mahdotonta.

GPS-paikannin antaa toisaalta lisäturvaa, vaikka suunnistettaisiinkin kartan ja kompassin avulla. Oman sijainnin voi aina tarpeen tullen tarkistaa ja hätätilanteessa voi ohjata avun tarkasti oikeaan paikkaan.

Aikuisopiskelija ei ole astia joka täytetään, vaan lamppu joka sytytetään. Lämmin kiitos meiltä kirkastuneilta osoitetaan Arille ja Karille opetuksesta, Eerolle järjestelyistä ja Tertulle sekä Esalle huolenpidosta.

Navigoimisiin.
Ryhmän puolesta
kokemuksesta kertoili
Eeva-Liisa

Kuovzalaiset veivät autiotupavetoomuksen Moronvuoren tuvalle

Kuva 2: Ari naulaa vetoomusta tuvan seinälle.

–Onko se ikkunanpesin jo repussa? Entä onhan nauloja ja se Tunturiladun autiotupavetoomus?, varmisteli **Ari Mussalo** Kuovzan joukoilta, kun lähdimme Moronvuoren tuvalle Valkmusan kansallispuiston reunamille Kotkan ja Pyhtään rajaseuduille.

Toistakymmentä kuovzalaista patikoi Metsähallituksen kunnostamalle tulipaikalle, jonka vieressää on jo vuosia seissyt vanha, harmaa ja herttainen päivätupa.

Tuskin olimme päässeet tuvalle, kun Seija oli jo saanut koko ikkunanpesuun tarkoitetun välineistön esille ja niin alkoivat tuvan ikkunat puhdistua.

Puheenjohtaja **Joukokin** hyöri Seijan apuna. Ari oli nikkaroinut puun oksista ja lakkauksella viimeistellyt komeat kehykset autiotupavetoomuksen ympärille. Se naulattiin tuvan seinään kaikille näkyviin.

Sitten olikin vielä lattian lakaisut ja ympäristön siistiminen roskista ja niin olimme valmiit istumaan makkaratulille ja kahvin hörppimiseen.

Retkievästelyn jälkeen kipusimme Moronvuoren kallioille ja viereiselle Haukkavuorelle ihailemaan alkukesän komeaa suomaisemaa.

Ja näiltä kallioiltahan tarttui monta kiveä reppujen pohjalle tavoitteena Susikyrön tuleva juhlavuoden seita.

Moronvuoren tupa tulipaikkoineen on tullut suosituksi retkikohteeksi kotkalaisille ja muille lähiseutujen asukkaille. Talvella perille pääsee hyvin myös hiihtäen. Vieraskirja todistaa vilkasta elämää tuvalla. Niinpä vetoomus varmaankin tulee monelle retkeilijälle tutuksi.

Kuovza vei vetoomuksen myös Ulko-Tammion saareen Suomenlahden Itäisen kansallispuiston reunamille ja ehkä se viedään vielä myös ulompana sijaitsevalle Koivuluodolle.

Seija ikkunanpesun touhussa.

Seija Vihervuori

Rinkkalautta paketoimista vaille valmis.

Susikyrössä VaVailtiin kymmenennen kerran

Vauvasta vaariin – mummosta mukeloon leiri veti jälleen lapsia, vaareja, pappoja, isoisiä, mummoja ja isoäitejä Susikyrön tanhuville ympäri Suomen.

Ensikertalaisiakin oli mukana ja nuorin leiriläinen oli vain 4-vuotias.

Leirin organisaatio oli tänä vuonna koottu jo monesti leirillä olleista sekä uusista tunturikerholaisista ja näin sekä kokemus että uudet tuulet muokkasivat ohjelmaa entistä paremmaksi.

Viikkoon kuului Susikyrön keittokatoksessa nautitut herkulliset aamu- ja iltapalat joita Irma ja Marita kokkasivat aamusta iltaan. Päiväruualle kipaistiin Vuontispirtin valmiiseen pöytään (ja sieltä sai ostaa jätskiä jälkkäriksi!)

Hannu lämmitti tietysti saunan joka ilta; käviköhän kukaan uimassa? Vesi oli ainakin lämpimämpää kuin koskaan.

Leiri alkoi perinteisesti lipun nostolla ja tervetuliasmaljoina nautittiin emäntien raparperimehusta loihtimat makoisat juomat.

Henkilökunta piti esitellä, että tietävät kuka sopat keittää, kuvat ottaa ja pitää jöötä turvallisuudesta.

Sittenpä iltanuotiolta hiivittiin ensimmäisille leiriunille.

Kun ensimmäisenä leiriaamuna oli tutustuttu Susikyrön alueeseen, sen rakennuksiin ja kertoiltu leirin toiminnoista, pääsi toiminta todenteolla alkamaan. Onkia katsastettiin huomista varten, puhallustikka lensi tauluunsa ja puujalat sekä köysirata olivat kovassa käytössä.

”Susikyrön Martat” pistivät virkkuukoukut viuhumaan, mitähän ihmettä siitä syntyisi?

Kalastuspäivänä suuntasimme kohden Vuontispirtin laituria, sieltä oli ennenkin saatu komeita ahvenia. Eikä onni pettänyt nytkään, isompaa ja pienempää ahventa kiskottiin niin laiturille kuin veneisiinkin. Voi sitä riemua kun kuuden ikäinen pikkukaveri sai ihan ensimmäisen oman onkimansa kalan!

Kalakeisari Pekka opasti kalan käsittelyä ja pian päästiin maistelemaan emäntien paistamia tuoreita ahvenia, namskis maiskis. Kaikkia ei kalojen loppukäsittely innostanut vaan linnunpönttöjen teko Eeron opastuksella tuntui mukavammalta.

Mikä se semmoinen A-pukki on? Siitähän piti ottaa selvää. Marssittiin pienen puron luo ja Kösä rakenteli A:n muotoisen härvelin muutamasta riuústa ja naruista. Semmoisella pääsi näppärästi puron toiselle puolelle kastelematta jalkojaan (ellei hölmöyksissään astunut veteen niinkuin allekirjoittanut).

Keskiviikkona iltapäivällä alkoi odotettu Nammalan retki. Lappia-ammattiopiston puisto-oppaiksi opiskelevia nuoria saapui johdattamaan meitä Nammalan autiotuvalle kertoillen matkalla kansallispuistosta, sen kasveista ja eläimistä. Ja vaikka sade kasteli vaeltajat heti alkumetreillä läpimäräksi, ei se juurikaan intoa latistanut. Odottihan Nammalassa lämmin kämppä, ruoka ja pehmeä peti, puhumattakaan siitä että oltiin yötä tunturissa.

Leiriin jäävät kokeilivat kiehisten tekoa ja nuotion sytytystä Eeron ohjauksessa. Taisipa joku isompi poika saada luvan kokeilla liiterissä pilkkeiden tekoa, valvotusti tietenkin!

Nammalassa aamu koitti sumuisena mutta sade oli poissa. Iloisen puheensorinan saattelemana laskeuduimme kohti Susikyröä, olisipa kertomista taas niin leirissä kuin kotonakin!

Ilmassa oli suuren urheilujuhlan tuntua, oli vuorossa olympialaiset. Ei, ei juostu maratoonia eikä viskattu Ruuskasen tapaan keihästä. Lajeina oli mm. aasinhännän laitto, suopungin heitto sekä veden kuljetus.

Yleisö kannusti kilpailijoita kiitettävästi ja ennätyksiä syntyi.

Ja sitten taas mentiin vesille. Rannalle oli kasattu muutama rinkka, pressuja ja naruja. Mikäs tästä oli tulevinaan? Ahaa, Marita ja Hannu kääräisivät rinkat pressujen sisään ja tadaa – siitähän syntyi rinkkalautta. Siihen vaan kyytiin, ensin lapset ja sitten mummot ja vaarit myös.

Tällä tavalla voi ylittää leveämmän joen kunhan virta ei ole liian voimakas, opittiin.

Hupsista, sehän oli jo perjantai-ilta. Pakkailemaan (siis aikuiset, lapsia ei lähtö huolettanut). Viimeinen iltanuotio (keittokatoksessa koska satoi) ja viimeisille yöunille.

Niinpä oli lauantaiaamu ja lipunlaskun aika. Ja selvisihän se virkkausjuttukin: Irma esitteli luontotaideteoksen jossa näkyi monen leiriläisen kädenjälki.

Hyvästelykierroksella taisi monen silmäkulmassa kaihertaa kummasti mutta elä huoli, ensi kesänä uudelleen!

Seija Vihervuori

Tiina Valta

Vavan henkilökunta esittelyssä.

Tiina Valta

Juhlavuoden leirin alussa nostettiin salkoon Tunturiladun lippu.

Tiina Valta

Kösä koeponnistaa A-pukin.

Marita Maula

Olisiko tämä Onnin pönttö jo se miljoonas?

Kesäsyntymäpäivät Kuuskajaskarissa

Antero Rutanen

Kesäpäivillä oli aihetta pieneen juhlaan, sillä vietettiinhän juhlavuoden kesäpäivien ohella Geatkin 20-vuotissyntäreitä.

Kuuskajaskarin menneisyys näkyy edelleen vahvana saarella. Ja se kiinnosti myös tunturilatulaisia.

Elokuun ensimmäisenä viikonloppuna lyötiin kaksi kärpästä yhdellä iskulla kun vietettiin Tunturiladun kesäpäiviä ja Satakunnassa toimivan Tunturikerho Geatkin 20-vuotissyntymäpäiviä.

Lapin lisäksi tunturilatulaiset ovat kiinnostuneita myös merellisistä kohteista, jotka monelle ovat vaikeita muuten saavuttaa ja niinpä upeasta viikonlopusta nauttimassa oli noin 80 henkeä.

Viikonloppu alkoi raumalaisittain ”Jaskarissa”

Tukikohtamme Kuuskajaskari on entinen puolustusvoimien puolustus- ja koulutuslinnake Rauman edustalla Selkämeren kansallispuistossa.

Saaren sotilashistoria oli edelleen vahvasti aistittavissa, vaikka puolustusvoimat luopui siitä vuonna 2000. Sisämajoituksen valinneet saivat yöpyä aidoissa armeijan sängyissä joskin väljemmin kuin ilmeisesti sotilaat aikanaan.

Saaren omistaa nyt Rauman kaupunki, joka on ulkoistanut ravintola- ja majoituspalvelujen tarjonnan yrittäjälle. ”Paatittomat” kulkevat ”Jaskariin” Poroholman leirintäalueen laiturista lähtevillä reittiliikenteen vuoroilla. Luonnonystävien lisäksi paikalla viihtyvät niin kalamiehet kuin seikkailulajien harrastajat ja heinäkuussa saari on kesäteatterin tyyssija.

”Kylmäpihlaja 19, etelä 1, selkeää, näkyvyys yli 40 km”

Näin ihanteellisessa säässä matkasimme lauantaina M/V Linnealla Kylmäpihlajaan, joka on Rauman saariston uloin luoto Raumanmeren reunalla. Tulijoita tervehtivät polku- ja reunustavat tyrnit, joiden runsas marjasato oli juuri kypsymässä.

Nyt sää oli kesäinen, mutta oli helppoa kuvitella, millaista saarella on talvella, kun myrskyn nostattamat aallot pyyhkivät sen yli, kuten oppaamme kertoi. Lintuja siellä ei tähän aikaan juurikaan ole ja syksyä enteilivät kukkivat kanervat.

Saaren kauas näkyvänä tunnuksena on 14-kerroksinen majakka, joka valoineen (neljä perättäistä välähdystä) toimii edelleen merenkulun turvana.

Pieni kappeli on varattavissa kirkollisiin toimituksiin. Rantavajassa on esillä Selkämeren kansallispuistoa esittelevä näyttely. Luotsit käyvät saarella ja Rajavartiolaitoksen merivartijat partioivat säännöllisesti. Majakassa toimii suviseen aikaan ravintola ja hotelli ja rantavajassa kahvila, mutta pysyviä asukkaita siellä ei enää ole.

Juhlaa Kuuskajaskarissa

Lauantai-iltana nautittiin Geätkin tarjoamista antimista: omaa tuotantoa olevasta raikkaasta juhlajuomasta ja tietenkin syntymäpäiväkahveista kakkuineen.

Rauman kaupungin tervehdyksen meille kävi tuomassa kaupunginhallituksen jäsen **Helena Ollila**. Nauruhermojamme puolestaan kutkutteli **Eeva Kaplas** Huittisista. Kuka vielä tohtii sanoa, että (me) satakuntalaiset olemme jäykkäniskaisia tosikoita! Sauna ja iltanuotio kutsuivat iltavirkkuja piiriinsä.

Johtokunnan kyselytunti

Aamiaisen ja jumpan jälkeen oli ohjelmassa johtokunnan kyselytunti, josta on muodostunut kesäpäivien ainut ”virallinen” osuus.

Tällä kertaa kysymyksiä tuli erityisesti nettisivujen tiimoilta ja tietenkin kämpistä, kuten aina. Sivujen toimivuus on parantunut, mutta kaikkea sisältöä siellä ei vielä ole.

Nettitoimikunta työskentelee tiiviisti asian korjaamiseksi ja kerhojen nettiyhteyshenkilöille oli koulutusta sivujen tekemisestä elokuun lopulla.

Susikyrön kylmäsäilytystilojen parantaminen nosti vilkkaan keskustelun ja asia annettiin kämppätoimikunnan pohdittavaksi. Puheenvuoroissa muistutettiin myös, etteivät kaikki suinkaan ole netin tai älypuhelimen käyttäjiä, joten pelkästään sähköisen viestinnän varaan ei saa jättäytyä.

Huolta kannettiin Tunturilatu-lehden ilmestymisestä paperisena vastakin. Paperilehti halutaan säilyttää, mutta se vaatii tekijänsä. Toimitussihteeriä etsitään edelleen, silä **Satu Ojala** päättää 15 vuotta kestäneen uransa tämän vuoden loppuun.

Kotimatkalle Vanhan Rauman kautta

Lipunlaskun jälkeen suunnattiin kotimatkalle puolen päivän aikoihin. Raumalle saavuttua useimmat ainakin niistä, joille kaupunki oli vieras, suuntasivat askeleensa Vanhan Rauman mukulakivikaduille ja tavaamaan sen eriskummallisia talojen nimiä.

Sunnuntai oli hiljentänyt tämän UNESCOn maailmanperintökohteen, mutta monet kahvilat sentään tarjoilivat meille lähtijäisiksi ”kaffet ja hyvälissi pihambualell” mikä pitkällä suomella tarkoittaa kahvia ja leivonnaisia kahvilan pihalla.

Kiitos Geatkille elämyksellisestä viikonlopusta Raumalla! Menestystä toimintanne kolmannelle vuosikymmenelle toivottaa

Vappu Hietala
(paljasjalkainen kokemäkeläinen Kavtsista)

Kylmäpihlajan majakka kiinnosti tunturilatulaisia. Moni kapusi ylös torniin katsastamaan maisemia.

Kylmäpihlajan kappeli oli karu, mutta kaunis.

Jäsenet vetreytettiin kuntoon ennen johtokunnan kyselytuntia.

TUNTURILATU

70

Satu Ojala

Kuusi puheenjohtajaa yhdessä: Raimo Pahkala (vas.), Yrjö Suuniittu, Timo Tulosmaa, Antero Tarvainen, Kyösti Lamminjoki ja Kari Halinen.

Lappiin hurahtaneet

Tunturiladun kuutta puheenjohtajaa yhdistää varmasti moni asia, mutta yksi on varma: He ovat kaikki jossain vaiheessa saaneet kipinän vaeltamiseen ja useimmilla suuntana on ollut Lappi.

Tunturiladun juhlavuoden kevätpäivillä oli harvinainen tapaaminen. Paikalla oli kuusi puheenjohtajaa, joilla riitti tarinoita vaelluksilta moneltakin eri vuosikymmeneltä. Ja jokaisella on oma näkökulma tutkia maailmaa.

Ensimmäisenä tästä joukosta on puheenjohtajana ollut **Antero Tarvainen**. Kipinä Lappiin syttyi jo vuonna 1948 syttyen liekiksi, joka on edelleen voimissaan.

–Olin Kemijokisuulla lajittelutöissä ja lähdin Pallakselle erään tytön kanssa. Kävin Montellilla ja alas tullessani katselin järven rannalla Pallastuntureita. Järvellä oli pariskunta kalassa ja yritin minäkin kalaonneani, mutta turhaan. Saimme pariskunnalta kaksi siikaa. Katselin Vuontiskerolle, jossa oli okran värinen viiru ja Keräsjärvi oli kuin marjapuurokattila. Idässä erämaa oli syvän sininen. Minut myytiin kerralla Lappiin, sanoo Tarvainen.

Yrjö Suuniitun kohdalla kipinöitä on ollut paljon.

–Partiossa ollessani aloitin retkeilyn Lapissa 1950-luvulla. Lapissa käynnit muodostuivat elämäntavaksi ja olen tehnyt Lappiin varmasti puolitoistasataa retkeä. Olen ottanut asiakseni kuvata Lapin kämppiä ja kuvia on toistasataa. Kämppiä osaan arvostaa, sillä monesti olen raahautunut tuvan suojaan väsyneenä ja nääntyneenä. Tuvan lämmössä päivän rasitukset on palkittu.

Senioripuheenjohtajat tietävät myös Tunturiladun kämppien syntyvaiheista. Tarvainen muistelee, että Susikyrön palstasta maksettiin aikanaan 50 penniä neliöltä ja palstan hankinnassa avusti luottohenkilö Ilmari Kyrö. Suuniittu on ollut mukana, kun Susikyröntie tehtiin nykyiselle paikalleen ja lopulta vihittiin Susikyröntieksi.

Kyösti Lamminjoki eli tutummin Kösä lähti ensimmäiselle ruskaretkelleen 15. syyskuuta ”joitakin vuosia sitten”. Kelit olivat mainiot ja niin kävi, että parhaimpina vuosina Kösä on pyörähtänyt Napapiirin yläpuolella neljä kertaa vuodessa yöpyen aina teltassa.

–Hölmöiltyäkin on tullut, mutta minusta vaeltaminen on turvallisin retkeilymuoto, sanoo Kösä.

Raimo Pahkala on kavunnut tunturin huipulle ensimmäisen kerran vuonna 1950.

–Paikallisessa latuyhdistyksessä Lapissa kulkeminen oli suuressa määrin mystiikkaa ja vaellusten järjestäminen jäi yksin minun harteilleni. Äänestin siis jaloillani. Halusin oppia tietämään Lapin vaellusten mahdollisuudet (säännöt). Myöhemmin tajusin, että minulla oli kaipuu oppia tuntemaan itseni. Kahden, kolmen viikon vaelluksella siihen oli mahdollisuus.

–Mistä alkaa Lappi? Minulle se alkaa kynttiläkuusten ilmestyessä näköpiiriin ja tärkeimpiä tekijöitä reissuissa ovat luonto ja hyvät kaverit. Lappi vetää puoleensa aina uudestaan ja uudestaan. **Nenolan Heikin** kanssa olemme monta yhteistä reissua tehneet ja hän ehtii yöpymispaikalle aina ensin. Minua odottavat siellä jo sytytetyt tulet.

–Yksi mielen sopukoihin painunut hetki on se, jonka aikana vaellustovereiden kanssa koimme tunnin aikana lähes kaikki vuodenajat. Sileäselällä Saariselän avotuntureilla sadeviittaan kääriytyneenä koimme kesäkuun ensimmäisellä viikolla myrskytuulen, lumisateen, auringon, sinisen taivaan, rakeiden satamisen, hurjasti kiitävät pilvet, pimeyden, valoisuuden, hiljaisuuden, tuulen voimakkaan äänen. Kaiken sen yhdessä ja turvallisesti.

Timo Tulosmaa innostui alppivaelluksista oman kerhonsa Kolbman kanssa. Korkeuserot vaihtelivat merkittävästi ja se sopi tamperelaisen vaeltajan sieluun hyvin.

–Tunturiladussa hienoa on ollut havaita se intensiivisyys, jolla asioihin paneudutaan. Se tuli hyvin esille Susikyrön huoltorakennusta eli Pekan-Oskaria rakennettaessa. Porukka selvästi nautti tekemisestä, vaikka työtä oli yllin kyllin.

Tunturiladun nykyinen puheenjohtaja **Kari Halinen** myöntää aiempiin puheenjohtajiin nähden olevansa retkeilyharrastuksessaan vielä alkutaipaleella.

–Olen oppinut sen, miten talvella voi turvallisesti retkeillä. Olen Kavtsin reissuissa hurahtanut talven ja etenkin kaamosaikaan. Kavt-silaiset ovat minua kädestä pitäen opastaneet ja auttaneet niin, että minun ei tarvitse mokata eikä rikkoa turhan tähden paikkoja.

–Työelämän vastapainoksi aloittelin varovasti retkeilyharrastusta 2000-luvun alussa ja kokeilin muutamissa eri porukoissa viikonloppuretkiä ja vaelluksiakin. Tykkäsin sen verran paljon tästä, että perheyrityksen myynnissä loppurutistuksenkin aikana kävin välillä rauhoittumassa UK-puistossa ja marraskuun lopulla 2008 satuin siellä tapaamaan yhden tunturilatulaisen eli **Panu Loisan**, joka kertoili, miten tämä harrastus voi edistyä vielä huomattavasti pidemmällekin.

–Kipinä syttyi saman tien kunnon roihuun ja liityin Tunturilatuun. Sen jälkeen oppimiskäyrän suunta on ollut lujasti ylöspäin ja mielestäni kaikkein parasta Tunturiladussa on tämä valmennustoiminta, sanoo Kari Halinen.

Tunturiladun tulevaisuus

Puheenjohtajat luottavat Tunturiladun tulevaisuuteen.

–Meidän vanhojen horiskojen puheet Lapista eivät välttämättä ketään innosta lähtemään Lappiin, mutta sitä todellista kipinää istutetaan VaVa-leirillä, jossa lapset pääsevät tutustumaan isovanhempiensa harrastukseen. Sieltä saadaan toivottavasti tulevia tunturilatulaisia. Kertaakaan en ole leirillä kuullut lasten suusta, että meillä ei ole mitään tekemistä, sanoo **Kyösti Lamminjoki**.

–Jäsenkunta on voimissaan ja VaVa-leirillä olleet tulevat sitten aikanaan toimintaan mukaan. Meillä on kolme mahtavaa tukikohtaa ja olen Tunturiladun toiminnan suhteen optimisti, sanoo **Yrjö Suuniittu.**

–Kaikki kolme tukikohtaa on hankittu aikana, jolloin se vielä oli mahdollista. Talkoohenki Tunturiladussa on aivan fantastista ja se elää edelleen. Talkoot ovat Tunturiladun rikkaus. Ja VaVa-leirin on erinomainen tilaisuus oppia isovanhemmille tuntemaan omat lastenlapsensa., sanoo **Antero Tarvainen**.

Raimo Pahkala odottaa, että tulevaisuudessa Tunturilatu uudistuu hallitusti ottaen huomioon kaikki jäsenet ja myös arvostaen heitä. Tärkeää ovat näkyvyys ja tehokas tiedottaminen.

Nykyinen puheenjohtaja Kari Halinen esittää myös toiveen:

–Toivon Tunturiladun asiantuntijuuden edelleen vahvistuvan sekä Lapin retkeilyssä ja vaativissa vaelluksissa että retkeilyn olosuhdetyössä.

–Sitä pääomaa ei saa päästää rapistumaan, vaikka ilmaston muuttuminen aiheuttaakin omat haasteensa. Toisena toiveenani on harrastuksen taitomerkkien suorittamisen lisääntyminen, ehkäpä siihenkin kaivataan uudenlaista näkökulmaa ja markkinointia.

–Meillä on hieno harrastus, mutta kovin moni ei tiedä siitä mitään. Tahtoisin tämän aatteen ja harrastuksen entistä enemmän suuren yleisön tietoisuuteen. Se vaatii määrätietoista suunnittelua ja markkinointia, sanoo Kari Halinen.

Tunturiladun kämppätalkoita vuosina 2007–2016

Vuosikymmen Tunturiladun kämppien aikajanassa on kulunut tuoden mukavia muutoksia.

Talkoita on tehty kämppiä kunnossa pitämällä ja uutta rakentamalla ja työt ovat vetäneet monta tunturilatulaista pohjoiseen kesäsesongin alkaessa.

Jokavuotisilla kämppäkierroksilla on tehty monet huoltotyöt: lumenluonti katoilta, kämppien siivousta, pienempiä korjausrakentamisia, piippujen ja kattojen huoltoa ja korjausta, piippujen ja tulisijojen nuohousta, vesirännien puhdistusta, jauhesammuttimien vaihto tarpeen mukaan, tyhjien kaasupullojen vienti, vaihto ja täysien tuonti kämpille, puuceen alusastioiden vaihto, edellisten alusastioiden tyhjennys jälkikompostointiin, harmaitten vesien saostuskaivojen tyhjennys, huoltomaalausta ja tarvikkeiden kuljetusta, käyntilaskenta ja paikkojen kunnon tarkastusta.

Erityisesti Susi-Talakselle tarvikkeiden kuljetus on kokonaan käsityötä. Polttopuun hankinta ja kuljetuksista sopiminen, joskus työt on myös tehty omatoimisesti, puitten sahaus ja siirto suojiin. Talkoita tehtiin myös kerhoviikoilla kun tilanne niin vaati.

Etelässä piti myös valmistella kämppäkierrosta ja talkoita. Suunnittelua, tarvikkeiden saatavuusselvitystä ja hintavertailua, kuljetuksen järjestämistä, kalastuslupien ja rakennuslupien järjestelyä.

Ja kaiken välissä käydään laskemassa ja kokemassa verkot. Jos aikaa jää.

Susi-Kiisalla ja Susi-Talaksella rakennettiin

Utsjoen Nuvvuksessa sijaitsevalle Susi-Kiisalle rakennettiin mm. jäsenien toivoma keittokatos ja hella, Pekan kammi uudistettiin etenkin sisäpuolelta ja saunan laituri Kiisajärveen uusittiin kokonaan.

Keittokatokselle tehtiin puuritilälattia ja samana vuonna kämpän lattia hiottiin ja maalattiin, rakennettiin uudet portaat ylälaverille, kaiteet ylälaverille ja saunan kuistille.

Inarissa sijaitsevalle Susi-Talakselle rakennettiin kokonaan uusi puucee ja saunan pesutilan lattia uusittiin. Polttopuita kerättiin Talasjärven eteläpuolelta pinoihin ja samoin puut pitkospuita varten Paadarin kuljetettavaksi talvella moottorikelkalla Susi-Talakselle.

Siinä oli polttopuita usealle vuodelle. Jälkeenpäin laskettuna riittivät yhdeksälle vuodelle. Talaksen polun pitkospuut uusittiin. Keittokatoksen laituri uusittiin kokonaan ja saunalaituriin rakennettiin uudet uimaportaat.

Samana vuonna kämpän ulkoportaat uusittiin ja myös Talasvaaranlammen puron silta tulopolulla. Talasjärvellä käytettävä alumiinivene korjattiin.

Yhteiskunta muuttuu ja uudet lait ja asetukset asettavat vaatimuksia myös Tunturiladun kämpille.

Kaikille kolmelle kämpälle on tehty jätevesilain edellyttämät rakenteet jätteiden ja harmaitten vesien käsittelyä varten. Imeytyskentät kaivoineen, eloperäiselle jätteelle kompostorit ja katokset, puuceen jätöksen erottelu- ja jälkikompostointirakenteet.

Uutta ajatusta toi myös näppärä petipaikkojen varausjärjestelmä netissä. Vuonna 2008 heräsi myös kysymys matkakustannusten korvaamista talkoisiin osallistuville ja 26.4. hyväksyttiin osittaista korvaamista tietyin edellytyksin.

Susikyrössä suurimmat muutokset

Susikyrössä Aihkin katosta jatkettiin ja kuistille rakennettiin komero. Kiuas vaihdettiin.

Susikyrössä vanhan kämpän kellarin kylmätila uudistettiin sekä alla olevasta varastotilasta poistettiin muun muassa maata ja tehtiin uudet tukirakenteet. Rantasaunan kiuas vaihdettiin.

Keittokatos laajennettiin, koska VaVa-leiri oli osoittanut, että katossuojaa oli liian vähän leirin tarpeisiin nähden. Susikyröön asennettiin sähkölämmitystolpat autoille mikä myös henkii Susikyrön alueen uutta palvelutasoa.

Susikyrö koki tällä vuosikymmenellä suurimmat muutokset.

Susikyrö, Susikyrö 2 ja Aihkin kiinteistöt yhdistettiin 25.11.2010 yhdeksi kiinteistöksi. Syyskokous lokakuussa päätti, että Susikyrön kiinteistö liitetään jo valmiiksi rakennettuun vesi- ja viemäriverkostoon. 3.12.2010 Tunturiladun johtokunta päätti anoa Susikyrön liittämistä Kyrön Vesihuolto Oy:n vesi- ja viemäriverkostoon. Paikalliset asukkaat olivat huolestuneita Vuontisjärven veden puhtaudesta. Tilanne käsiteltiin asiallisesti, koska kaikki oli Susikyrön kohdalta hoidettu niin kuin pitikin.

Eri yhteyksissä heräsi ajatuksia, miten Susikyrön tuli vastata jäsenistön tarpeita.

Alettiin pohtia huoltorakennuksen rakentamista alueelle ja kiinteistön liittämistä alueen vesijohto- ja viemäriverkostoon. Muodostettiin kehittämistyöryhmä ja tehtiin kysely jäsenistölle Susikyrön kehittämisestä. Asiasta keskusteltiin eri yhteyksissä, alustavia vaihtoehtoja ratkaisulle esitettiin Tunturilatu-lehdessä ja kokouksissa.

Pekan-Oskarin kurkihirsi nostettiin paikoilleen 17. heinäkuuta 2011 kello 14.02–14.24. Hetki oli merkittävä ja kaikki VaVa-leirin osanottajat olivat seuraamassa hirren nostoa.

Aluksi ajatus oli rakentaa rakennus, jossa olisi vain wc- ja suihkutilat, tai sitten vaihtoehtona peruskorjata toinen Oskareista sosiaalitiloiksi. Tarkoitus oli myös rakentaa ekovessat uusiin tiloihin.

Kolme jälkimmäistä vaihtoehtoa eivät saaneet kuitenkaan kovin suurta kannatusta, näin päädyttiin jäsenistön ja Tunturiladun johtokunnan yksimielisellä päätöksellä nyt toteutettuun ratkaisuun.

2011 Tunturiladun syyskokous hyväksyi rakennettavan huoltorakennuksen suunnitelmaluonnoksen. Kesällä 2012 erinäisten toiveitten ja muutosten jälkeen rakennuslupa saatiin ja 26.6. rakennuspaikka merkattiin virallisesti ja rakentaminen alkoi.

Rakentaminen eteni vauhdilla, näkyvää tulosta valmistui. Syvä vesi- ja viemärikaivanto kivettömässä maassa konevoimin oli mieleenpainuva ja jo 29.6. 2012 klo 15.25 vesijohtovesi virtasi verkostoputkesta ensimmäisen kerran Susikyrön kiinteistöllä. Seuraavana päivänä perustusten pohjat tehtiin ja 1.7. valettiin jo perustuksia.

Aamiainen oli tarjolla talkoolaisille klo 7.00 ja sunnuntaiaamiainen klo 8.00. Aamiaisen jälkeen lähdettiin työmaalle.

Huoltorakennuksen vuoksi kuljetuksia oli useampi erä etelästä. Pekka joutui lähtemään Turusta Helsinkiin jotta sai pakettiauton tavaroineen pohjoisen junaan.

Yhdelle kuljetukselle tehtiin ratsiassa painontarkastus. Yksi matkustaja nousi autosta ulos punnitukseen mennessä mutta joutui nousemaan autoon takaisin poliisin käskystä ja tulihan siitä 35 euron sakko kuorman ylipainosta.

Pääsivät kuitenkin jatkamaan perille asti. Kuljetuksia tekivät myös rakennusaineiden toimittajat pohjoisessa.

Talkoot jatkuivat seuraavan vuoden 2013 kesällä.

Rakennus sai ulkopuolisen paneloinnin ja harmaan sävyn, sähköistyksen, väliseinien muuraus, eristeet, puuttuvat ikkunat, portaita, kaiteita, sisäseinäpaneloinnin, kosteiden tilojen laatoitukset, maalaukset ja lakkaukset, hellan, kiukaan, vesipadan, lauteiden ja varusteiden asennukset, portaita ja kaiteita ym.

Talkoolaiset viettivät juhannuksen Susikyrössä, mutta vain vajaan päivän vapaalla. Kosteiden tilojen laatoittaja kävi varta vasten etelästä tekemässä laatoitustyöt.

Uudelle huoltorakennukselle kysyttiin nimeä jäsenistöltä nimiehdotuskyselyn avulla.

Etsittiin muun muassa saamenkielestäkin vaihtoehtoa nimeksi. Syksyn 2013 susiaisissa Susikyrössä huoltorakennus otettiin virallisesti käyttöön ja sai nimen Pekan-Oskari **Pekka Kallion** mukaan.

Jotta kaikilla olisi ollut mahdollisuus osallistua talkookohteen toteutumiseen, vaikka ei pystynyt itse fyysisesti osallistumaan, esitettiin mahdollisuus maksaa rahalahjoitus huoltorakennuksen hyväksi.

Tunturiladun kevätkokous 15.3.2014 hyväksyi kämpille hieman muutetut järjestyssäännöt ja avain- ja käyttösäännöt.

Irma Rytkölä

Irma Rytkölä

Kämppiä on kunnostettu koko ajan. Susi-Kiisa on saanut uuden keittokatoksen ja kämppään on tehty uudet portaat ylälavereille.

Välähdyksiä talkoitten illoista työmaalla 2012:

4.7. klo 18.29 Pekka kävelee työmaalla työskenteleviä opastamassa
7.7. klo 19.44 Saunan lattiaa valetaan täyttä häkää, betonimylly pyörii ja lapiot heiluu
11.7. Toinen valu, ihmiset vaihtuvat jaksoittain betonimyllyn ympäriltä
12.7. klo 19.21 täysi hyörinä rakennustyömaalla
13.7. klo 21.58 työmaalla epätodellinen tunnelma, ei minkäänlaista liikettä!
15.7. klo 18.53 työmaalla tuumaillaan, telineillä seisten, aikaansaannoksia ja seuraavia työvaiheita ja hieman oliko tämä hyvä näin tehdä?
klo 18.58 työ taas täydessä vauhdissa
17.7. klo 14.02-14.24 kurkihirret nostetaan paikoilleen, kylläkin konevoimin, mutta talkoolaisten käsien hienosäädöllä
klo 14.20 rakennustelineillä hyöritään ahkerasti
klo 20.05 viimeinen talkoolainen laskeutuu tikkaita alas telineiltä
20.7. klo 17.30 muun muassa Pekka vielä katolla vasaroimassa
22.7. katon aluskate paikoilla ja syksyn talkoita voidaan jäädä odottamaan
9.9. talkoot jatkuvat katon päällyskatteen laitolla
10.9. muurari muuraa ensimmäisen piipun. Kattokorkeuteen tulevat tiilet kulkee ketjussa talkoolaiselta toiselle ylös tikkaita ja katolle muurarille. Onpa muurarin vaimokin mukana ketjussa. Klo 17.37 muurari edelleen katolla
11.9. seuraavan piipun muuraus alkaa ja valmistuu seuraavana päivänä
12.9. klo 17.40 työt täydessä vauhdissa rakennustyömaalla
22.9. rakennustyömaa laitettu talviteloille odottamaan seuraavan kesäkauden talkoolaisia

Toimihenkilöt harrastavat muutakin

Kämppäisäntä Pekka Kallio

Toiminta: Tunturiladun kämppäisäntä 2005 alkaen, ollut Tunturiladun ja Tunturikerho Login johtokunnassa.
Koska liittynyt Tunturilatuun: 1980.
Miksi: Oli käynyt autoreissuilla Pohjois-Norjassa, missä pohjoinen ympäristö viehätti. Mieluisan toiminnan kautta liikkuminen näillä alueilla kiinnosti.

Ensimmäinen vaellus: 1980 Kalevi Kanervan johtamana vaellus Kevolle.

Vaelluksista erityisesti jäänyt mieleen: Pitkät, 300 kilometrin talvivaellukset Hemmon, Antin ja Paavon kanssa. Eräs retki piti keskeyttää ja jäädä Susikyröön odottamaan muitten tuloa. Hän tiesi, että miesten herkkua ovat munkit ja coca-cola, niin hän lähti hakemaan niitä Hetasta hiihtäen. Hiihto kesti 16 tuntia, mutta miehet saivat herkkujaan saapuessaan vaellukselta.

Susi: Tunturisusi 1984, Ikäsusi 2010.

Harrastukset: Liikuntaa kansakouluajoista lähtien. Laivastossa palvellessa hän kiinnostui soudusta ja harrastaa sitä edelleen. Hiihto on ollut myös mieluisa liikuntamuoto. Rakentajasieluisena rakentaa edelleen.

Susikyröön huoltorakennuksen rakentamisen johtaminen on vahva tuotos kämppäisännältä. Hänen innostuneisuus ja ongelmien ratkaisuhakuisuus pääsivät esille monessa tilanteessa, joten monet tilanteet selvitettiin hyvin tuloksin.

Pekan voimakas kädenpuristus ja ihmisen myönteinen kohtaaminen ovat leimaa-antavia ominaisuuksia hänellä. Kotona ja muualla hän ajatuksissaan miettii ja suunnittelee asioita liittyen rakennuskohteisiin. Hän keskustelee muitten asiantuntijoiden kanssa ja ehdottaa ratkaisuja ongelmatilanteisiin.

Sitkeys tuli esiin, kun hän vaivojensa kera käveli työmailla, kävi välillä etelässä hoitamassa etelän asioita ja palasi taas pohjoisen työmaalle hoitamaan velvollisuuksiaan. Hänellä on hyvä mieli, kun ratkaisut kehittyivät ja viranomaiset hyväksyivät Tunturiladun oman suunnitelman huoltorakennuksesta.

Pekka on jäänyt työelämästä eläkkeelle talkoiden aikana, mutta harrastaa monipuolisesti rakentamista edelleen. Pekkaa kaikessa rakentamisessa viehättää erilaisten ihmisten tapaaminen ja kanssakäymiset.

Talkoolaisille oli onni päästä jakamaan Pekan synttärikakkua, kun juhlapäivä sattui usein talkooaikoihin.

Kiisalta muistuu mieleen tapahtuma, jolloin talkoolaiset yrittivät naruttaa Pekkaa. Pekka oli muurannut keittokatoksen hellan ja koetti tulia hellaan tekemällä tutkia miten uusi hella vetää. Savutti kovasti, niin missä vika? Vilkaisi ylöspäin ja näki Unton ja Karin virnistävän leveästi katonreunuksen yli alas. Viikarit olivat laittaneet huovanpalasen piipun päähän!
Irma Rytkölä

Antti Nikula

Pekka Kallio löysi lappilaisen luonnon käydessään ensimmäisellä pohjoisen reissullaan Norjan puolella. Kotimaakin viehätti.

Pekan-Oskarin rakentaminen on ollut viimeisen kymmenvuotiskauden suuri talkooponnistus Pekka Kallion johdolla.

Työmyyrä Paavo Kramsu

Irma Rytkölä

Paavo Kramsu on harrastanut aiemmin hiihtoa myös kilpailumielessä.

Toiminta: Ollut Tunturiladun johtokunnassa ja on nyt kämppätoimikunnassa edelleen, toimii Tunturikerho Login puheenjohtajana 2003 alkaen.
Koska liittynyt Tunturilatuun: Ajatus liittyä Tunturilatuun ja Tunturikerho Logiin tuli 1979 Turun kauppatorilla Heikinmarkkinoilla, missä Logilla oli infopiste toiminnastaan ja myivät samalla torilla paistettuja lettuja hillan kera.
Miksi: Luonnossa liikkuminen ja vaellus liikuntamuotona tuntui ja tuntuu edelleen mieluisalta.
Ensimmäinen vaellus: 1976 Saariselän alueella.
Vaelluksista erityisesti jäänyt mieleen: Vuosien varrella mieleenpainuva ja mieluisa vaellusalue on ollut Svaerholtin niemimaa Pohjois-Norjassa. Käyntejä on tullut kolme, juhlavuosien tultua täyteen.
Susi: Tunturisusi 1980, Ikäsusi 1995

Harrastukset: Erityisesti aikaisemmin hiihtoa ja suunnistusta, myös kilpailumielessä.

Nyt Tunturiladun kämppien rakennus- ja korjaustalkoita, lintujen ja luonnon tarkkailua sekä harvakseltaan kaukomatkoja ja tietysti hiihtoa edelleen.

Paavo on Pekan ”oikea ja vasen käsi” talkoohommissa. Selvitti rakennustarvikkeiden vaihtoehtoja ja niiden toimituksia. Teki tarjouspyyntöjä ja vertaili hintoja, Pekan ja muitten kämppätoimikuntalaisten kanssa pohti vaihtoehtoja ja ratkaisuja ym. Ynnä muuta sisältääkin kaikkea maan ja taivaan väliltä. Paavosta on todettu että ”on sellainen työmyyrä, aamuaikaisesta iltamyöhään ahertaja”.

Login kerhoviikolla 2015 ruskan aikaan pieni silta Talasvaaranlammen puron yli vihittiin juhlallisin menoin ”Paavon sillaksi”. Poikittain sillan yli vedettiin juhlanauha wc-paperista josta Paavo leikkasi yhden palan seremonian kulussa. Juotiin kuoharit ja arkistoitiin palanen wc-paperia.
Kiisan keittokatokseen liittyy myös pieni onnettomuus. Keittokatoksen piippu, 4,5 m pitkä, piti kuljettaa Paavon Saabin katolla Kiisalle. Hyvin kiinnitettynä joutui kuitenkin koko paketti hirvikolariin vähän ennen Laitilaa etelästä tullen.

Piippu säilyi ehjänä, mutta auto meni lunastuskuntoon. Piippu kuljetettiin myöhemmin paremmalla onnella toisella autolla perille ja toimii edelleen hyvin.
Irma Rytkölä

Paavo Kramsu ja Pekka Kallio ovat talkoiden työmyyriä.

kuin tunturilatuilua

Taloudenhoitaja Marja-Liisa Mäki

Antero Rutanen

Tunturiladun taloudenhoitajalla Marja-Liisa Mäellä pysyy hyvin myös kirves kädessä.

–Olen Tuuloksessa syntynyt ja yli neljäkymmentä vuotta asunut Hämeenlinnassa. Minulla ei ollut mahdollisuutta käydä kouluja, mutta vahvalla työpanoksellani ja maalaisjärjellä pärjäsin työelämässä. Suurimman osan työelämästäni työskentelin kirjanpitäjänä, vastaa Tunturiladun pitkäiaikainen taloudenhoitaja Marja-Liisa Mäki.

Lapin-hulluus iski Mallaan jo reilut 30 vuotta sitten.

–Vuoden 1980 alussa tuli valtava halu päästä Lappiin. En tiennyt mitä odotin, pohjoisin paikka, jossa olin aiemmin käynyt oli Vaasa. Sain silloin kuukauden ylimääräisen palkan kymmenen vuoden palveluksesta. Vaikka asuntovelkaa oli, niin päätin lähteä Lappiin ja silloin se kipinä syttyi.

–Hämeenlinnassa järjestettiin kansalaisopistossa samoin aikoihin tunturivaeltajan kurssi. Osallistuin sinne ja liityin Tunturilatuun. Sen kurssin tuloksena perustettiin myös Alppas.

–Vuonna 1994 ennen Tunturiladun syyskokousta Arvo Anivuo kysyi voiko hän ehdottaa minua johtokuntaan, koska Alppaksen tilastot oli niin hyvin laadittu. Aivan tuntemattomana pääsin silloin Tunturiladun johtokuntaan. Johtokunnassa olin 12 vuotta ja siitä puolet eli kuusi vuotta taloudenhoitajana. Palasin taas vuonna 2012 taloudenhoitajaksi.

–Elelin yksinäni, äiti asui lähellä ja huolehdin hänestä loppuun asti. Ainoan veljeni sairaus vei nuorena. Vähän yli 20 vuotta olen Anteron kanssa avoliitossa elellyt ja sain häkin innostumaan Lapista. Nyt iloa ja liikettä antaa Anteron 3,5-vuotias lapsenlapsi.

–Syntymäkodin perintönä on jäänyt polttopuusavotat ja kasvimaa. Kaupungissa on kahden aarin palstat. Kesäjuuresten ja marjojen lisäksi talven perunat ja muut säilyvät mökillä maakellarissa.

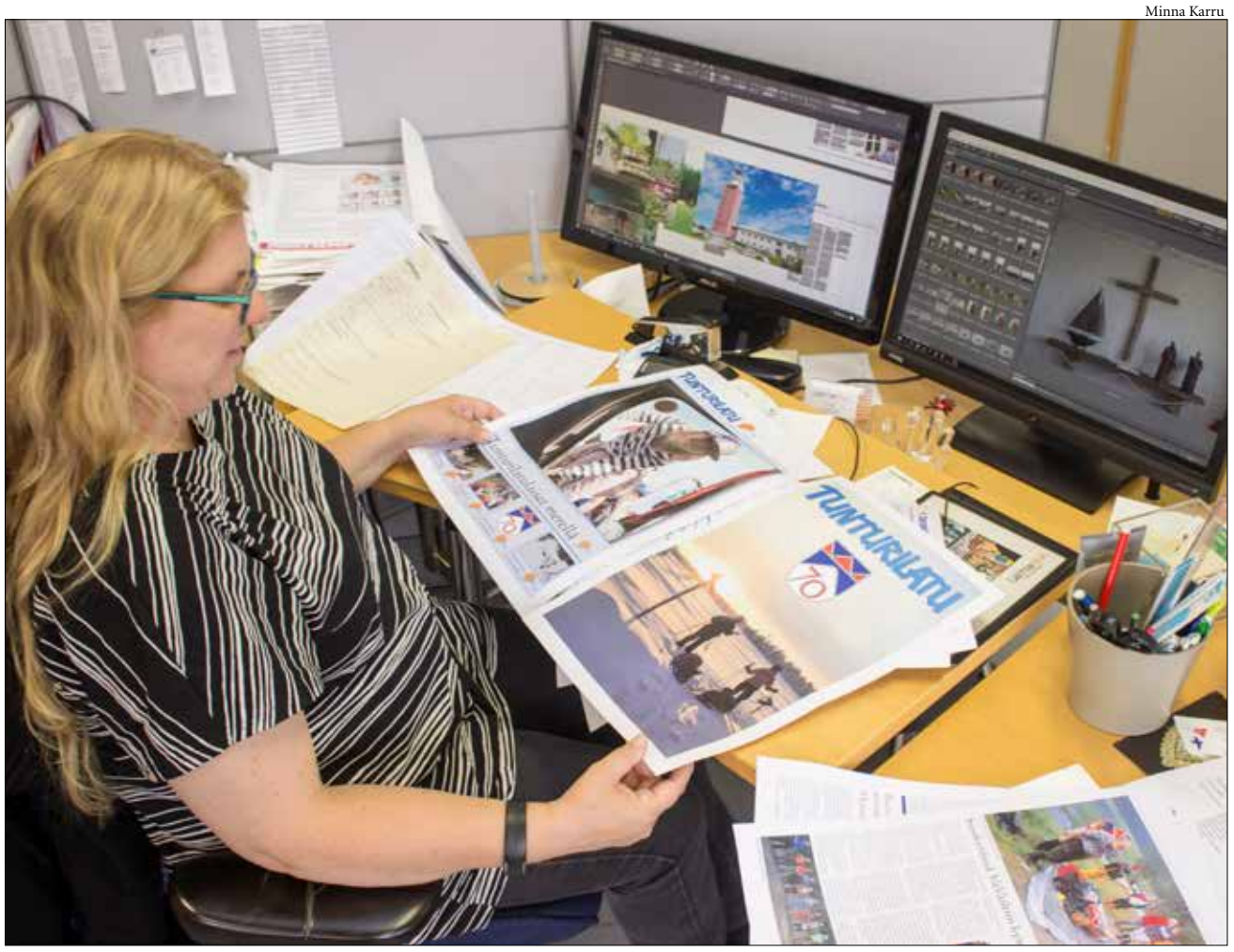
–Erilaisia käsitöitä olen harrastanut, on kertynyt jo tarpeeksi, ettei enää kovin paljon tule tehtyä.

Myös liikuntaa olen harrastanut koko elämäni.

–Arvostan talkootyötä ja jonkun verran olen osallistunutkin. Tämä Tunturiladun taloudenhoitajan työhän on myös sitä. Alppaksessa heti perustamisen jälkeen jouduin kerhotoimikuntaan ja sihteeriksi. 31 vuotta olin kerhotoimikunnassa ja vuosia olen ollut myös rahastonhoitaja ja jäsensihteeri. Vähitellen alkoi tuntua siltä, että työt kasaantuvat samoille harteille. Innostus loppui, joten jonkun muun on aika hoitaa näitä tehtäviä jatkossa. Innokkaita talkoolaisia ja vastuunkantajia ei vain tahdo löytyä, harmittelee Malla.

Tunturilatu-lehden toimittaja ja tiedottaja Satu Ojala

Minna Karru

Lehdentekemisen suolana ovat upeat kuvat, joita tunturilatulaiset ovat lehteen toimittaneet. Viimeisestä kymmenestä vuodesta kertovat osion kansikuva on tsietsalaisen Pirkko Martikaisen ottama.

Huittisissa syntynyt, kasvanut ja koulunsa käynyt Satu aloitti toimittajan työnsä kesätoimittajana Lauttakylä-lehdessä keväällä 1976 ylioppilaskirjoitusten jälkeen. Työ lehdessä jatkui, välillä muutakin kokeillen, vuoden 1978 loppuun.

Leppävirta-lehti sai Sadusta oivan toimittajan vuosiksi 1979–1980, mutta kotiseutu veti puoleensa ja Kokemäen Sanomista löytyi hänelle työpaikka.

Huittisissa asuen liikunnasta ja retkeilystä kiinnostunut Satu liittyi partioon syksyllä 1981, kävi lauman- ja partionjohtajakurssit ja valittiin Huittisten Eränkävijöitten lippukunnanjohtajaksi vuonna 1984. Saman vuoden kesällä Satu järjesti halukkaille partiolaisille ensimmäisen Lapin-reissun, joka suuntautui Karhunkierrokselle. Jatkona seurasivat vaellukset Pallakselle, Kevolle, Hossaan ja Lemmenjoelle. Miehensä Harrin kanssa Satu vaelsi kesällä 1994 Kalottireitillä Kautokeinosta Kilpisjärvelle.

”Lapin hulluus” ja vaellusinto olivat sysäyksinä Satakunnan Tunturikerho Geatkin perustamiseen; Satu on yksi perustajajäsenistä. Siitä alkaen hän on toiminut vaellusvetäjänä, jossa hommassa hän on osoittanut todella hyvää järjestelykykyä sekä taitoa sopeutua muuttuneisiin olosuhteisiin ja tilanteisiin vaellusten aikana.

Aikuinen–lapsi -vaelluksilla Satu on innostanut lapsia ja nuoria löytämään ilon Lapin luonnossa liikkumisesta ja matkan aikana ilmenneiden ongelmien ratkaisusta.

Rakas, mutta vaativa ”harrastus” on Sadulle ollut myös toimittajan työ, erityisesti Tunturilatu-lehden teko. Läheltä seuranneena voin käyttää lainausmerkeissä olevaa ilmaisua, sillä niin paljon on Satu lehteä tehdessään joutunut hankkimaan monenlaista työssä tarvittavaa taitoa ja tietoa, ettei käytetty aika mahdu minkään normaalin työajan puitteisiin.

Vapaa-ajallaan Satu on sentään voinut rentoutua käsitöiden, muun muassa maton kudonnan avulla ja penkkiurheilijana seuraamalla lentopalloa ja erityisesti Rauman Lukon jääkiekko-otteluita.

Tällaisena tunturilatulaisena olen oppinut yli 15 vuoden ajan tuntemaan Sadun.

A.A-J.

Kymmenvuotiskatsaus

Tuoreimpaan vuosikymmeneen mahtuu paljon uutta ja vanhaa. VaVa-leiri sai alkunsa, Lapin tuntijat -verkosto perustettiin ja ensimmäinen leikkimielinen Tunturihiihtokisailukin näki päivänvalon.

Kämppätoimikunta on ahkeroinut ja saanut paljon hyvää ja näkyvää aikaiseksi. Susi-Kiisalle rakennettiin komea keittokatos.

Vuosi 2007

Tunturiladun koulutustoimikunta järjesti kerhojen toimihenkilöiden koulutuksen Jyväskylässä tammikuussa. Päivän aikana esiteltiin muun muassa tapahtumien turvallisuussuunnitelman laatimisen tärkeyttä sekä tutustuttiin Tunturiladun uusiin verkkosivuihin.

Tunturikerho Kavtsi kutsui kevätpäiville ja kevätkokoukseen Kiljavanrannan opistoon Nurmijärvelle. Tunturiladun oma lippu nostettiin ensimmäistä kertaa järjestön virallisessa tilaisuudessa.

Tsietsalaiset isännöivät Tunturiladun kesäpäiviä Karttulassa Marjatila Hussolassa. Perinteisemmän ohjelman lisäksi työpajatyöskentelyssä pohdittiin Tunturiladun tulevaisuutta otsikolla ”Tunturilatu huomenna”.

Tunturilatu järjesti Suomen Ladun 50. leiripäivien vaelluskilpailun. Talkooporukkaa oli yli 50. **Kyösti Lamminjoki** suunnitteli ja organisoi Tunturilatua esittelevän infopisteen leiripäiville.

Raimo Pahkalan aloitteesta ja Tunturikerho Oktan avustamana järjestettiin ensimmäinen ”Mukuloista Mummuun ja Vaariin” -toimintaviikko Susikyrössä heinä-elokuun vaihteessa. Näin aloitettiin suuren suosion saavuttanut vuosittainen tapahtuma.

Susi-Kiisalla oli keittokatoksen rakennustalkoot. Muilla kämpillä suoritettiin pieniä peruskorjaustöitä.

Kerhot järjestivät runsaasti kerhoviikkoja tukikohdissamme. Suositeltavaa yhteistyötä oli Oktalla ja Kolbmalla heidän viettäessä yhteistä kämppäviikkoa Susikyrössä.

Koulutustoimikunta järjesti Tunturiladun retkenvetäjän kurssin luento-osuuden Tampereen Taivaltajien majalla syyskuussa ja opittuja taitoja harjoiteltiin käytännössä Evolla lokakuussa.

Geatki kutsui syyskokoukseen ja susiaisiin Kokemäen Aittakariin lokakuussa. Suomen Ladun uusi toiminnanjohtaja **Eki Karlsson** oli perheineen mukana. Kokouksessa hyväksyttiin Tunturiladun lippusäännöt.

Tunturiladun lippu oli Suomen itsenäisyyden 90-vuotispäivänä kansalaisjärjestöjen itsenäisyyspäivän paraatissa Tampereella. Kolbmalainen **Helinä Saarinen** oli lipunkantajana.

Enontekiön kunta päätti Tunturiladun esityksestä hyväksyä Susikyröntien nimen sekä Aihkille ja Susikyrölle osoitenumerot.

Vuosi 2008

Tunturilatu osallistui Suomen Ladun 70-vuotisjuhliin näyttävästi. Juhliin osallistumisen lisäksi kavtsilaiset koristelivat Kyösti Lamminjoen johdolla juhlapaikan Helsingin yliopiston päärakennuksessa näyttävän erähenkisesti.

Tunturilatu otti kantaa ympäristöministeriön esitykseen muuttaa Pallas-Yllästunturin kansallispuistoa koskevaa lakia. Raimo Pahkala oli yhtenä retkeilijöiden edustajana esittämässä Tunturiladun näkemystä ministeri **Paula Lehtomäelle**.

Kevätpäivät ja kevätkokous olivat Kajaanin lähellä Joutenlammen kurssikeskuksessa, isäntänä Okta. Luennolla tutustuttiin Kainuun upeisiin retkeilyreitteihin.

Susi-Talaksella oli laajat peruskorjaustalkoot. Niissä hoidettiin mm. käymälä- ja jätevesiasiat kuntoon. Samalla järjestettiin Metsähallituksen osoittamalla metsäalueella mittavat poltto- ja pitkospuutalkoot. Myöhemmin kesällä ahkeroitiin Susikyrössä, missä aikaisemmin aloitettu peruskorjaustyö saatettiin valmiiksi. Huolehdittiin Susi-Kiisan polttopuutarpeesta.

Lasten ehdoilla -toiminnallinen viikko, sittemmin VaVa-leiri, pidettiin Susikyrössä heinäkuussa. Vetovastuussa olivat Raimo Pahkala ja **Raiski Palosaari**. Runsaasta hyttys- ja mäkäräisjoukosta huolimatta viikko oli hyvin onnistunut.

Logi vuorostaan kutsui Tunturiladun kesäpäiville elokuun lopulla Yläneen kunnan Kalikan leirikeskukseen. Olympiavuoden tapaan he järjestivät huumorilla höystetyt logimpialaiset.

Syyskokous ja Susiaiset olivat Janakkalan Rantalahden leiri- ja kurssikeskuksessa lokakuussa, isäntänä tunturikerho Alppas. Aihkin uudet säännöt hyväksyttiin. Susisääntöihin ja niiden tulkintoihin hyväksyttiin muutoksia, joiden tarkoituksena on saada väljyyttä sääntöjen tulkintaan.

Tunturiladulle neuvoteltiin **Lea Sarkealan** johdolla talkoovakuutus, joka kattaa Suomen Ladun tapaturmavakuutuksen piirissä olevien lisäksi myös 75–79 -vuotiaat.

Suomen Latu ojensi Raimo Pahkalalle opetusministeriön myöntämän Suomen liikuntakulttuurin- ja urheilun ansioristin tunnustuksena hänen

Tunturiladun lippu oli ensimmäistä kertaa esillä Suomen itsenäisyyden 90-vuotispäivänä kansalaisjärjestöjen paraatissa Tampereella. Lipunkantajana oli Helinä Saarinen.

Suomen liikuntakulttuurin ja urheilun hyväksi tekemästä työstä.

Metsähallitus sai valmiiksi kämppäisäntä **Pekka Kallion** suunnitteleman uuden Akukammin Paistuntureilla.

Tunturiladun Kuudes vuosikymmen -teos valmistui.

Vuosi 2009

Koulutustoimikunta järjesti Tunturiladun kerhojen toimihenkilöiden koulutustilaisuuden Jyväskylän Yliopiston tiloissa. Esiteltiin mm. helppo kirjanpito-ohjelma Tappio kerhojen taloudenhoitajille.

Tunturilatu oli Suomen Ladun mukana laatimassa ja allekirjoittamassa kannanottoa Pallas-Yllästunturin kansallispuiston lain muutokseen.

Johtokunta seurasi Tsarmitunturin erämaa-alueelle tulevan hoitosuunnitelman vaiheita valvoen yhdistyksen etua samalla kunnioittaen paikallisten asukkaiden mielipidettä asiasta.

Maaliskuussa johtokunta selvitti kerhojen tarvitsemia tukitoimintoja, jotta toiminta vahvistuisi ja jatkuisi. Huolena oli useiden kerhojen jäsenmäärän hiipuminen ja jäsenistön ikärakenne.

Kevätpäivät ja kevätkokous pidettiin Ylikyrön Vuontispirtillä maalis-huhtikuun vaihteessa. Tunturilatulaiset saivat nauttia runsaasta Lappiin ja saamelaisiin liittyvästä ohjelmasta, kun järjestäjänä oli tunturikerho Njalla.

Koulutustoimikunta organisoi Tunturiladun Retkeilijän ensiapukurssin Ovtsin Haristuvalla Laukaalla huhtikuussa. Tunturilatulainen **Martti Mäkelä** oli käytännönläheinen ja osaava kouluttaja.

Susi-Talaksen talkoissa uusittiin muun muassa pitkospuut ja rakennettiin jäteasema. Susikyrössä jatkettiin peruskorjaustöitä ja laitettiin rantasaunan jätevesi- sekä käymäläjärjestelmä nykyvaatimusten mukaisiksi. Kämppien varustelutasoa parannettiin. Susikyrön puuhuolto saatiin talveksi kuntoon ja kämpillä tehtiin tavanomaiset huoltotyöt.

Jo perinteeksi muodostunut Lasten ehdoilla - Vauvasta Vaariin -leiri Susikyrössä oli heinäkuun loppupuolella. **Sari Häkkisen** ja **Janne Pikkaraisen** johdolla tapahtuma vietiin läpi kauniissa kesäsäässä.

Tunturikerho Kumpe järjesti liikunnalliset kesäpäivät Nurmeksen Hyvärilässä Pyhänselän Seurakunnan leirikeskuksessa kauniina elokuun viikonloppuna.

Kuoktelaiset isännöivät syyskokouksen ja susiaiset Aleksis Kiven Seitsemän Veljeksen maisemissa Haukilammen leirikeskuksessa Nurmijärvellä. Syyskokouksessa toimintasuunnitelmaan lisättiin Senioritoimikunnan perustaminen.

Tunturikerho Kavtsi piti Tunturiladun Kesäretkeilyn peruskurssin teoria- ja maasto-osan kämpällään Kärrikaltiossa Inkoossa.

Kyösti Lamminjoelle ojennettiin Suomen Ladun ja Tunturiladun anoma Tahko Pihkala -mitali.

Suomen Latu ojensi **Sirpa Alapuraselle** opetusministeriön myöntämän Suomen liikuntakulttuurin- ja urheilun ansioristin tunnustuksena hänen Suomen liikuntakulttuurin ja urheilun hyväksi tekemästä työstä.

Vuosi 2010

Senioritoimikunta aloitti toimintansa.

Lapin retkeily -luentopäivä pidettiin helmikuussa Tampereen pääkirjastossa tunturikerho Kolbman järjestämänä. Aiheena oli retkeily Lapissa, erämaat, autiotuvat ja kartat.

Kolbmalaisten isännöimillä Kevätpäivillä Merunlahden luontomatkailukeskuksessa Lempäälässä tarjottiin retkeilylliset puitteet. Kevätkokouksessa puitiin Susikyrön nykyaikaisen huoltorakennuksen tarvetta ja suunnitelmaa, perustettiin työryhmä selvittämään Susikyrön kiinteistön liittämistä alueen vesijohto- ja viemäriverkostoon sekä huoltorakennuksen rakentamista.

Susi-Kiisan rakennustalkoissa suurimmat työt olivat Pekan kammin sisäpuolen verhouksen kunnostus sekä käymälä- ja jätehuoltoasiat. Susikyrössä pidettiin peruskorjaus- ja siivoustalkoot.

VaVa-työryhmä Raimo Pahkalan, Kyösti Lamminjoen ja **Olavi Oinosen** johdolla

vuosilta 2007–2016

Tunturilatulaiset osaavat pitää hauskaa ja kisailla päättömissä lajeissa. Potkupallo-ottelu jumppapallolla ja lumihangessa ei ole sieltä helpoimmasta päästä. Kuva kevään 2011 kevätpäiviltä Kokemäeltä.

järjesti vaihtelevassa säässä tapahtumarikkaan Vava-leirin Susikyrössä heinäkuun kolmannella viikolla.

Heinäkuussa oli myös Nuorisotoimikunnan vetämä nuorisovaellus UK-puistossa. Matkan varrella opeteltiin monipuolisia erätaitoja

Elokuussa pidettiin kesäpäivät Kiponniemen leiri- ja kurssikeskuksessa Jyväskylässä ovtsilaisten johdolla. Siellä jatkettiin keskustelua Susikyrön alueen kehittämisestä.

Tunturikerho Kuovza järjesti syyskokouksen ja susiaiset Ristiniemen kurssikeskuksessa Kaarniemessä. Syyskokous hyväksyi Susikyrön kiinteistön liittämisen alueen vesijohto- ja viemäriverkostoon sekä kiinteistöjen Susikyrö, Susikyrö2 ja Aihki yhdistämisen.

Retkitoimikunta veti Seniorivaelluksen lokakuussa Leivonmäen kansallispuistossa. Viikonlopun vaellus toteutettiin huollettuna, joten raskaimpia kantamuksia ei tarvinnut kuljettaa päivällä mukana.

Vuosi 2011

Tunturiladun kerhojen toimihenkilöiden koulutustilaisuus oli tammikuussa Tampereella Suomalaisella klubilla. Tilaisuudessa järjestettiin muun muassa tarpeelliseksi osoittautunutta jäsenrekisterikoulutusta.

Nimettiin tulevaisuustyöryhmä ”TL2020”-toimikunta.

Kerhot järjestivät 65-juhlavuoden tempauksia kerhoissaan.

Saamelaistoimikunta järjesti kyselyn siitä miten saamelaiskulttuuri elää kerhoissa. Lopputuloksena oli, että aihe kiinnostaa ja kaivataan aitoja saamelaisia ja saamelaisasiantuntijoita yhteisiin tilaisuuksiin.

Kevätpäivät ja kevätkokous oli Pitkäjärven vapaa-ajan keskuksessa Kokemäellä tunturikerho Geatkin järjestäminä. Ulkoilupainotteinen tilaisuus järjestettiin kauniin lumisessa talvisäässä.

Tunturikerho Owlan isännöimillä Kesäpäivillä Hailuodon Marjaniemessä saatiin monipuolista oppia luonnon ihmeistä.

Tunturilatu osallistui Suomen Ladun leiripäiville Vantaan Hakunilassa erityisesti osallistumalla vaelluskilpailun järjestämiseen. Tapahtuma oli Suoman Ladun 54. ja samalla viimeiset leiripäivät.

Susikyrössä oli rakennustalkoot kesän aikana kahdesti. Niissä tehtiin monia parannustöitä kuten keittokatoksen laajennus ja autoille järjestettiin lämmitystolpat. Kaikille kämpille tehtiin huoltokäynti.

Tunturiladun VaVa-leirin järjestämisvastuu Susikyrössä oli tsietsalaisilla. Retki- ja luontoaiheiden lisäksi leirin teemana oli savolaisuus.

Susiaiset pidettiin Susikyrössä ja syyskokous Vuontispirtillä syys-lokakuun vaihteessa. Syyskokous antoi siunauksen Susikyrön huoltorakennuksen rakentamiselle. Tunturiladun susipannu luovutettiin Sirpa Alapuraselle, **Iitu Gerlinille** ja Raimo Pahkalalle.

Tunturikerho Kolbman järjestämä Lapin retkeily -luentopäivä oli lokakuussaTampereen pääkirjastossa Metsossa.

Vuosi 2012

Suomen Ladun liittokokouksessa Tunturilatu nimettiin vuoden 2011 maastohiihdättäjäksi.

Tsietsalaiset kutsuivat Kevätpäiville ja kevätkokoukseen maaliskuussa Marjakartano Hussolaan Karttulaan. Kokouksessa esiteltiin Susikyrön huoltorakennuksen rakennuslupavaiheeseen viedyt piirustukset.

Kesäpäivät olivat kesäkuussa Riihimäen Erämessujen yhteydessä otsikolla Tunturiladun eräpäivät. Samalla Tunturilatu oli näyttävästi esillä messuilla Suomen Ladun ja Riihiladun kanssa.

Susikyrön huoltorakennusta rakennettiin kesän aikana useilla talkooviikoilla. Tunturilatulaiset eivät osallistuneet pelkästään työpanoksella, vaan lahjoituksena saatiin paljon sekä rahaa että rakennustarvikkeita.

Tunturikerho Geatki oli kesän VaVa-leirin vetovastuussa. Monipuolinen ja onnistunut leiri järjestettiin heinäkuussa Susikyrön rakennustalkoiden kanssa yhtä aikaa. Lapset saivat hyvän näytteen vahvasta talkoohengestä.

Perustettiin rekisteröintityöryhmä, jossa pohdittiin kerhojen rekisteröitymisen etuja ja haittoja.

Kerhojen susihenkilöverkosto otettiin käyttöön. Susifoorumi-keskustelupalstalle toivottiin osallistumista johtokunnan susivastaavalta, kerhojen susivastaavilta sekä susivaliokunnalta.

Susi-Oskarille laadittiin vuokraussäännöt, joiden mukaan kämpän voi vuokrata omaan käyttöön viikoksi.

Kavtsilaiset isännöivät Susiaisia ja syyskokousta Hotelli Siikarannassa Espoossa. Samalla tutustuttiin Nuuksion kansallispuistoon.

Retki- ja vaelluspäivä-luentopäivä pidettiin Oulun kirjastossa, järjestelyissä mukana oli Tunturiladun edustajana tunturikerho Owla.

Seniorivaelluksella kuljettiin Hämeen Järviylängöllä lokakuussa.

Tunturilatu kouluttaa toimihenkilöitä joka toinen vuosi. Kuva vuoden 2011 koulutuspäiviltä, jossa Sinikka Holopainen ja Johanna Nevalainen paneutuivat huolella aiheeseen.

Vuosi 2013

Tunturiladun 17. kerho Luokta perustettiin tammikuussa Lahdessa. Perustamisen yhteydessä paperityöt jäivät kesken ja edelleen odottavat uusia innokkaita Lahden seudun tunturilatulaisia vetämään toimintaa.

Kevätpäivät ja kevätkokous pidettiin Utön majakkasaarella maaliskuun puolivälissä logilaisten organisoimana. Kokouksessa päätettiin hakea vuoden 2014 Erävaelluskilpailujen järjestämisvastuuta.

Tunturikerho Owla edusti Tunturilatua Pohjois-Suomen Erämessuilla toukokuussa.

Susikyrössä järjestettiin kaksi talkooviikkoa, joissa rakennettiin uutta huoltorakennusta. Kämppätoimikunta teki myös vuosittaisen kämppien huoltokierroksen.

VaVa-leirin vetovastuu oli kumpelaisilla. Heinäkuun puolessavälissä pidetty leirin oli ennätyssuuri, osallistujia oli 70. Haasteista huolimatta järjestelyt sujuivat erinomaisesti.

Tunturikerho Luokta järjesti koulutustoimikunnan kanssa kesäpäivät Evon metsäopistolla. Tapahtuman yhteydessä oli myös kerhojen toimihenkilökoulutusta.

Susiaiset järjestettiin Susikyrössä. Niiden yhteydessä oli uuden huoltorakennuksen juhlallinen vihkiminen ja nimeäminen Pekan-Oskariksi. Syyskokous oli Vuontispirtillä. Kokouksessa käsiteltiin ehdotusta uusiksi kämppäsäännöiksi. Tilaisuudet järjesti Tunturikerho Njalla susivaliokunnan kanssa.

Kerhoissa osallistuttiin erilaisilla tapahtumilla ensimmäiseen Suomen luonnon päivään.

Perustettiin Lapin Tuntijatverkosto, jonka tarkoituksena on käyttää tunturilatulaisten asiantuntemusta Lapin retkeilyn olosuhde- ja edunvalvontatyössä yhdessä Suomen Ladun kanssa.

Jatkuu seuraavalla sivulla

Kymmenvuotiskatsaus...

Vuosi 2014

Kevätpäivät ja kevätkokous olivat Arktisessa museossa Nanoqissa Pietarsaaressa, järjestäjänä tunturikerho Vihtta ja retkitoimikunta.

Kevätkokouksessa hyväksyttiin uudet kiinteistöjen järjestyssäännöt, Aihkin säännöt sekä kämppien käyttö- ja avainsäännöt. Uutuutena tuli mahdollisuus varata kämpistä petipaikkoja.

Saamelaistoimikunta järjesti matkan Hetan Mariampäiville.

Tunturilatu osallistui Riihimäen Erämessuille yhdessä Suomen Ladun kanssa ja kerhot olivat mukana eri puolilla maata pidetyillä Erämessuilla.

Susikyrössä oli taas monimuotoiset huoltotalkoot ja kämppätoimikunta teki kämppien huoltokierroksen.

Tunturikerho Alppas isännöi Kesäpäiviä Hämeenlinnan Lammilla Kaunisniemen leirikeskuksessa elokuussa. Tapahtumassa oli johtokunnan keskustelu- ja kyselytunti, missä tunturilatulaiset saivat kysellä johtokunnalta järjestön asioista. Retkitoimikunnan asioista keskusteltiin myös.

Ovtsilaiset olivat vastuussa kesän suuren VaVa-leirin järjestelyistä. Huolellisesti suunniteltu suurleiri, osallistujia oli 69 henkeä, sujui hienosti.

Seniorivaellus Sata Hämeen Taipaleella Riuttakorvesta Kuruun elokuun lopulla oli tunturikerho Kolbman järjestämä.

Tunturikerho Okta kutsui Susiaisiin ja syyskokoukseen Naapurivaaran lomakeskukseen Sotkamossa. Susien vihkimistilaisuus oli tunnelmallinen nousevan täydenkuun loisteessa.

Suomen Ladun kanssa käytiin **Tiina Loisan** johdolla neuvotteluja jäsenrekisterien yhdistämisestä.

Retkitoimikunta keräsi kerhoilta tiedot perustettavaa retkenvetäjien ja -vastaavien verkostoa varten.

Vuosi 2015

Tunturiladun toimihenkilökoulutus pidettiin Jyväskylässä. Tapahtumassa tutustuttiin mm. nettisivujen päivitykseen ja jäsenrekisteriasioihin.

Jäsenrekisterimme yhdistyi Suomen Ladun jäsenrekisteriin.

Retkenvetäjien verkosto aloitti toiminnan. Verkosto pohti ensimmäisenä asiana yhdenmukaisen turvallisuussuunnitelmapohjan laatimista kerhojen avuksi.

Saamelaistoimikunta järjesti retken Marianpäiville Hettaan.

Kokeiltiin Tunturilatu-lehden yhteispostitusta Latu ja Polku -lehden kanssa postituskustannuksien alentamiseksi. Kokeilu otettiin sittemmin käytännöksi.

Tunturiladun talviretkeilyn kurssiviikonloppu oli maaliskuussa Tampereen Teiskossa Kolbman järjestämänä.

Kevätpäivät ja kevätkokous olivat kumpelaisten isännöiminä Hotelli Juliessa Lehmossa Joensuun lähellä. Iltaisin pidettiin innostava retkiparlamentti, missä retkitietoja ja taitoja vaihdettiin. Kevätkokouksessa Tiina Loisalle annettiin Tunturilatu-puukko kiitokseksi jäsenrekisteriasioiden parissa tehdystä suuresta työstä.

Tunturilatulaisia oli Metsähallituksen apuna pystyttämässä uutta Tammikämppää vanhan tilalle Luirojoen varteen.

Kämppätalkoot pidettiin kesäkuussa. Jokaisella kämpällä oltiin viikko ja tehtiin monipuolista kunnostustyötä.

Kavtsilaiset järjestivät sateisen, mutta onnistuneen VaVa- leirin heinäkuun lopulla. Leirillä uutena asiana kokeiltiin lounastamista Vuontispirtillä.

Elokuussa Tunturikerho Kuovzan järjestämillä Kesäpäivillä Lintukodon leirikeskuksessa Pyhältössä pidettiin johtokunnan kyselytunti. Tilaisuus sujui hyvässä hengessä vaikka leikkisästi puhuttiin johtokunnan piinapenkistä.

Perustettiin juhlavuoden 2016 juhlatoimikunta, vetäjänä **Raimo Pahkala.**

Tunturikerho Njeallje kutsui syyskokoukoukseen ja Susiaisiin Lomakeskus Järvisydämeen Rantasalmelle.

Kokouksessa hyväksyttiin susisääntöihin muutoksia, joilla helpotettiin Outasusimerkin anomista. **Lea Sarkelalle** luovutettiin susipannu. **Tuomo Väliaho** sai Tunturilatu -puukon kiitokseksi VaVa-leirien kuvakirjojen kokoamisesta.

Ovtsi oli kesän 2010 VaVa-leirin isäntä. Leirillä oli jopa 69 pientä ja isoa leiriläistä.

Vuosi 2016

Juhlavuoden tapahtumia:

Juhlavuoden tunnusesineeksi valittiin tulitikkuaski ja myyntiesineeksi Kupilkakuksa.

Järjestettiin autiotupavuosi 2016. Tempauksen tarkoituksena on tuoda esille ainutlaatuinen autiotupaverkkomme. Tupiin viedään Tunturiladun juhlavuoden tulitikkuaski ja vetoomus sekä viranomaisille että retkeilijöille järjestelmän säilyttämiseksi.

Saamelaistoimikunta järjesti retken Jokkmokkin markkinoille helmikuussa.

Retkitoimikunta järjesti uutena tapahtumana leikkimielisen hiihtovaelluskisan Susikyrössä maaliskuussa.
Suomen Ladun kevätvuosikokouksessa Tunturiladulle myönnettiin kunniamaininta lasten ja nuorten toiminnan edistäjänä.

Susikyrön kävijöiden tuomista kivistä rakennetaan kiviseita, joka vihitään Susiaisten yhteydessä.

Retkitoimikunta järjesti Rajapyykiltä-rajapyykille tempauksen. Tunturilatulaiset osallistuivat vaeltamalla matkaosuuksia niin talvella kuin kesällä.

Juhlavuoden kunniaksi järjestettiin valokuvakisa.

Kevätkokous ja kevätpäivät vietettiin Torpan kurssikeskuksessa Ylöjärvellä Kolbman toimiessa isäntänä.

Hyvin onnistunut ukkosten sävyttämä VaVa-leiri oli heinäkuun viimeisellä viikolla Susikyrössä, järjestäjänä Tunturilatu.

Lapin maakuntakirjastossa oli Tunturilatua 70-vuotisjuhlanäyttely.

Geatkiläiset kutsuivat viettämään leppoisia Kesäpäiviä entiseen puolustus- ja koulutuslinnakkeeseen Kuuskajaskariin.

Susi-Talaksella oli kesän suuritöisimmät talkoot. Muilla kämpillä oli viikon mittaiset huoltotalkoot.

Susiaiset ovat Susikyrössä syyskuun lopulla susivaliokunnan järjestäminä.

Tunturiadun 70-vuotisjuhlavuoden pääjuhla ja syyskokous ovat Peurungalla marraskuussa.

Katsauksen kokosi
Marita Maula

Ruska-aikana tunturilatulaiset ovat useimmin Lapissa. Pirjo Paloheimo oli Lapissa ensimmäistä kertaa. Oppaina olivat kumpelaiset.

Uudet Sudet vuosina 2007–2015

2007
Outasusi
31 Airi Ala-Juusela
32 Kaija Lahtinen
33 Pirkko Liuksiala
34 Eija Vettenranta
Tunturisusi
1636 Seija Mäkipää

2008
Outasusi
35 Salla Taavitsainen
Tunturisusi
1637 Pentti Huikuri
Ikäsusi
102 Saini Heikura

2009
Outasusi
36 Helena Lahtinen
Tunturisusi
1638 Panu Loisa
1639 Eila Nokelainen

2010
Outasusi
37 Liisa Tyni
Ikäsusi
103 Sirpa Alapuranen
104 Pekka Kallio

2011
Outasusi
38 Hannu Liljamo
39 Tiina Loisa
40 Outi Talske
41 Casper Väliaho
Ikäsusi
105 Tapani Ilvonen
106 Elias Leinonen

2012
Outasusi
42 Kari Halinen
43 Risto Mutanen
44 Johanna Nevalainen
45 Hanna Vauhkonen
46 Matti Vauhkonen
Tunturisudet
1640 Pauli Aaltonen
1641 Hannu Liljamo
1642 Jouni Vainio
Johtajasusi
185 Panu Loisa
Ikäsusi
107 Pentti Vainio

2013
Outasudet
47 Arttu Korolainen
48 Päivi Korolainen
49 Marjatta Nuutinen
50 Kasper Pöytäkivi
51 Tuula Sarhaluoma
Tunturisusi
1643 Anja Kylävalli
1644 Matti Nylander

2014
Outasudet
52 Tuula Forström
53 Juha Häkkinen
54 Aune Kumpulainen
Tunturisusi
1645 Onni Voutilainen
Ikäsudet
108 Pirjo Jauhiainen
109 Irma Rytkölä
110 Marjukka Taavitsainen

2015
Outasudet
55 Leena Holopainen
56 Pirkko Martikainen
57 Outi Teikari
58 Eeva-Liisa Ålander
Tunturisusi
1646 Aune Kumpulainen
Johtajasusi
186 Anja Kylävalli

Susivaliokunta

Veijo Taavitsainen pj –2012
Marita Maula –, pj. 2013–
Pauli Hulkkonen –2013
Pirjo Jauhiainen –
Matti Reittamo –2009
Irma Rytkölä –2008
Juhani Lahtinen 2009–
Tommi Avikainen –2014
Raimo Pahkala 2014–
Panu Loisa 2014–2015
Matti Nylander 2015–

Turvallisesti tuntureilla, eksymättä erämaissa

Lumimyrskyn jälkeen varusteiden löytäminen syvältä kinoksesta voi olla vaikeaa.

Tärkeitä varusteita retken turvallisuuden kannalta. Tulentekovälineitä ja sytykkeitä on syytä olla mukana erilaisia ja kosteudelta suojattuna. Tulitikkujen ja sytyttimien toiminta on monesti kyseenalaista.

Turvallisuuteen voi varautua pienillä asioilla. Henkilökohtainen ea-laukku, lämpöpeite ja oranssinen teltan suojapeite, jota voi käyttää huomion herättämiseen. Rinkan sivutaskussa oleva ea-varustemerkki kertoo muille, että siinä taskussa on ea-tarvikkeita.

Viime talvena paljon julkisuutta saaneet menehtymiset sekä läheltä piti-tapahtumat, antoivat sysäyksen järjestää retkeilyn turvallisuuteen liittyvän tapahtuman.

Seminaariin on tulossa alustamaan ja keskustelemaan retkeilyn asiantuntijoita ja kouluttajia sekä viranomaisten edustajia. Tilaisuus on tarkoitettu kaikille retkeilyä harrastaville, niin aloitteleville kuin kokeneillekin.

Eksymisistä ja loukkaantumisista johtuvia pelastustapahtumia sattuu Lapin erämaissa kuin myös etelän metsä- ja järvialueilla vuosittain useita.

Asumattomilla avotuntureilla ja laajoilla metsäalueilla on avun saanti hätätilanteessa vaikeaa, joskus jopa mahdotonta. Puutteelliset suunnistamisvarusteet tai taitamattomuus niiden käytössä johtavat helposti eksymisiin erämaissa ja tilanne voi kehittyä vaaralliseksi.

Suunnistamisen merkitys kasvaa sääolosuhteiden muuttuessa ja sairastumis- tai loukkaantumistilanteessa myös muiden retkeilytaitojen osaaminen korostuu.

Seminaarissa tuodaan esille turvallisuusajattelun mukaan ottamista jo retken suunnitteluvaiheessa ja retken aikana.

Aloitetaan retkelle valmistautumisesta, jonka yhteydessä kerrotaan turvallisuuden kannalta huomioon otettavista asioista. Sen jälkeen edetään varustautumiseen sekä varusteisiin ja esitellään retkeilyn turvallisuusvälineitä ja kerrotaan niiden hyödyistä.

Seminaarissa edetään retken toteutukseen, jonka yhteydessä tuodaan esille mahdollisia uhkia sekä hätätilanteita ja kerrotaan ratkaisuja, miten niistä selvitään.

Asiantuntija kertoo myös ihmismielen toiminnasta hätätilanteessa. Pelastuslaitoksen edustaja kertoo eri tavoista hälyttää apua ja miten hätäilmoitus tehdään.

Retkeilyn monimuotoisuus, erilaiset sääolosuhteet ja maastot, ihmisten erilaiset tavat, kokemukset ja kunto, vaikuttavat siihen, ettei yksiselitteistä ratkaisua ongelmien selvittämiseen ole.

Turvallisuuden eteen on jo paljon tehty, jos ennakkoon huomioidaan retken mahdolliset riskit.

Retkeilyn turvallisuusseminaarin järjestelyihin osallistuvat:
Tunturilatu ry/ Tunturikerho Kolbma
Suomen Arktinen Klubi ry
Suomen Latu ry
Partioaitta

Retkeilyn turvallisuusseminaari

Lauantaina 22.10.2016 klo 12 – 16
Väliajalla näyttelyyn tutustumista.
Työväenopiston auditorio, Sampola os. Sammonkatu 2 33540 Tampere
Tilaisuus pyritään välittämään myös internet-verkossa. Tarkemmat tiedot n. 2 viikkoa ennen tapahtumaa Tunturiladun nettisivuilla.

Autiotupavuosi 2016

Tunturiladun 70-juhlavuoden tempaukseen liittyen ovat tunturilatulaiset vieneet autiotuville ja kammeille tikkuaskeja sekä vetoomuksia autiotupajärjestelmän säilymisen puolesta.

Tempauksen tarkoitus on kiinnittää huomiota tupien ja kammien säilymiseen sekä siisteyteen. Tilanne alkaa olla tässä suhteessa erittäin huolestuttava.

Autiotupajärjestelmämme on ainutlaatuinen. Missään muualla maailmassa ei ole vastaavaa yhtä laajassa mittakaavassa.

Tuvat ovat antaneet suojapaikan satunnaisille kulkijoille kuin myös työtehtävissä oleville jo parin sadan vuoden ajan.

Historiallisesti arvokkaat tuvat on pyritty säästämään ja niitä kunnostetaan omaa rakennustyyliään kunnioittaen.

Toiset tuvat taas päästetään tarkoituksella raunioitumaan, jos niiden sijainti ei vastaa enää käyttötarkoitustaan. Uusia tupia rakennetaan harvakseltaan ja – erään puistomestarin kertomana – niitä suunnitellaan nykyajan vaatimusten mukaan ja niiden on kestettävä sata vuotta.

Heinäkuun puoliväliin mennessä allekirjoittaneelle on ilmoitettu 105:lle autiotuvalle viedyistä vetoomuksista. Enemmänkin niitä on varmasti viety, mutta **vain Kolbman ja Owlan jäsenet** ovat antaneet palautetta tilastoa varten.

Toivottavasti muutkin tunturikerholaiset ilmoittavat vetoomusten vienneistä viimeistään syksyllä.

Tempauksen tarkoituksena ei ole pelkästään vetoomusten ja tikkuaskien vienti kämpille. Autiotuvilla käyvät voivat myös itse vastata vetoomukseen noudattamalla siisteyttä sekä vähentää huoltokustannuksia roskien poistuonnilla ja käyttämällä polttopuita säästäen.

Tunturikerho Kumpe on haastanut muut kerhot mukaan kirkastamaan tupien ikkunoita (kts. TL-lehti 2/2016). Owlalaiset ovat tuoneet kämpiltä roskia pois ja siivonneet sekä kunnostaneet kämppiä. Eräs owlalainen on laatinut kuntoraportit paristakymmenestä harvemmin käydystä autiotuvasta.

Lapin vanhimpia autiotupia on Saariselällä Suomujoen lähellä sijaitseva Helanderin kämppä. Sen seinästä löytää kaiverrettuna vuosiluvun 1839. Raunioitunut kämppä on suojattu katoksella.

Tempaus on huomioitu monissa lehdissä ja sitä on muutenkin tuotu esille.

Kaikista Tunturiladun autiotupavuoteen liittyvistä asioista, pienistä ja isoista lehtijutuista, näyttelyistä yms. sekä tietenkin vetoomusten vienneistä, olisi toivottavaa ilmoittaa alla mainitulle yhteyshenkilölle.

Loppusyksyllä tehtävässä yhteenvedossa näemme sitten tempauksen laajuuden.

Ruskaretket ovat edessä ja autiotupakäyntejä voidaan toteuttaa lisää. Tikkuaskeja sekä vetoomustarroja on toimitettu kerhoille. Lisää vetoomuksia voi tulostaa Tunturiladun verkkosivulta. Tikkuaskeja ja myös vetoomuksia saa alla mainitulta.

Yhteyshenkilönä
Matti Rekola
rekomatti(at)gmail.com
040 865 1624 (tekstiviestillä)

Vauvoja ja vaareja, muoreja ja mukeloita leirillä

Vuoden 2009 leiripäällikkö **Sari Häkkinen** kirjoitti leirin kuvakirjaan osuvasti sen mitä ja mikä VaVa -leiri on:

Lähtökohtana leirille on lasten ja isovanhempien yhteinen aika, yhdessä tekeminen ja yhteen kuuluminen. Isovanhempien luontotietojen ja -taitojen siirtyminen kolmannelle sukupolvelle on arvokasta perintöä, jota on hyvä jakaa yhdessä olemalla, luonnon keskellä.

Toki myös paljon puhuttu yhteisöllisyyden puuttuminen (vai olisiko se sen siirtyminen internetmaailmaan), tekee tällaisista leireistä hyvän tilaisuuden harjoittaa yhteisöllistä toimintaa.

Leirin suunnittelussa olimme ottaneetkin punaiseksi langaksi juuri tämän yhteyden. Leirille tultiin ja siellä touhuttiin pääasiassa perhekunnittain.

Siitä konkreettisen tarinan kertoo meidän jokaisen hieno leiripaitamme, jonka teimme leirin ensimmäisenä ”touhupäivänä” maanantaina. Yksilökilpailuihin ei koko leirin aikana menty – no ehkä kalastuksessa oma saalis oli kyllä se ”minun” juttuni, mutta myös yhteissaaliita nähtiin.

Yhdessä tekeminen ja oleminen olivat kuitenkin se tärkein ja mukavin juttu, ehkä myös yökalastajilla (siitä äänestä päätellen), sitä oli ilo katsella ja kuunnella.

Leirin edetessä rikoimme jo hieman perhekuntien rajoja, kun meloimme kanootilla, retkeilimme sekä tunturissa että kalastuksessa oman jaksamisen, innostuksen ja halun mukaisessa porukassa. Tämä oli mahdollista yhteisten hetkien ja tutustumisten myötä, näin yhteistyö sujui ikään ja sukupuoleen katsomatta.

Leirin aikana jokainen antoi itsestään jotakin meille kaikille. Leirille ei tultu ”vapaamatkalaiseksi”, vaan jokainen antoi ison panoksensa leirin onnistumiseen. Uusia asioita opittiin ja aikuisten uskomaton kärsivällisyys ja rentous saivat lapsista esille oppimisen ilon ja ihmeen sekä elämästä nauttimisen.

Lasten ilo ja sopeutuminen isoon joukkoon oli suuri tekijä leirin onnistumiselle. Iltanuotiolle ohjelma oli laadittu (ja laadittiin) tosi monipuolisesti. Yhteislaulun ohella nähtiin ja kuultiin monta hienoa hetkeä mun muassa erityisosaamisesta, luonnerooleja, eläytymistä, taitoa heittäytyä, myös meiltä aikuisilta. . .monta mukavaa muistoa saavat suupielet ylöspäin näin jälkeenpäinkin.

Kun oli tutustuttu ja pidetty hauskaa jo yli perherajojen, oli aika yhdistää meidät kaikki vielä leiriläisinä yhteen, yhdeksi yhteisöksi. Jokaisen omaan leiripaitaan kirjoitimme nimemme ja näin kaikki leiriläiset kulkevat mukanamme leiripaidassamme; oma perhekuntani kämmenen jälkinä edessä ja koko leiriväki niminä paidan selkäpuolella. Olin osa yhteisöä, jonka viikoksi loimme Susikyrön maastoon. Olen ylpeä siitä ja kiitollinen jokaiselle osallistujalle hetkistä, jotka saimme yhdessä jakaa.

Yhdessä teimme hienon leirin. Kiitos!

Sarin kirjoituksessa on kerrottu leirin tarkoitus, tavoite ja toteutus todella hyvin.

Kiehisten veistotaito loikkaamassa yhden sukupolven yli nuorille hartioille. Oppaana Olli, oppilaana Onni.

Tunturiladun VaVa-leirejä on järjestetty jo kymmenen kertaa. Ensimmäinen leiri oli vuonna 2007, jolloin Kajaanista, Sotkamosta, Kittilästä, Siilinjärveltä, Helsingistä, Sodankylästä ja Pieksämäeltä oli 24 osallistujaa.

Osallistujamäärät ovat vuosittain vaihdelleet keskiarvon ollessa 42 osallistujaa. Lukumäärissä ovat mukana järjestäjät sekä heidän lapsenlapsensa. Enimmillään leirillä on ollut 71 osallistujaa, joista puolet oli lapsia.

Esitin Tunturikerho Oktassa Vauvasta vaariin – mummosta mukeloon -leirin järjestämistä Susikyrössä kesällä 2007. Leiri laajeni välittömästi koko Tunturiladun leiriksi.

Tarkoituksena oli antaa lasten vanhemmille aikaa olla kotonaan kahden kesken viikon verran.

Samalla isovanhemmat saivat viettää laatuaikaa lastenlastensa kanssa ja auttaa heitä löytämään elämyksiä luonnosta, liikkumisesta ja yhdessä toimimisesta sekä yhdessä tekemisestä ja olemisesta luonnon ja toisten ihmisten kanssa. Isovanhemmat saivat mieluisan tehtävän siirtää kokemuksensa ja tietotaitonsa kolmannelle sukupolvelle. Lapset olivat innostuneita kuulemaan, osallistumaan, oppimaan ja tekemään retkeilyyn, luontoon ja elämään kuuluvia asioita.

Jokaisen päivän ohjelmassa , tunturi- ja maastopäiviä lukuunottamatta, oli kaksi 2 –3 tunnin pituista ohjattua toimintaa. Muuna aikana vetäjien ei tarvinnut antaa virikkeitä, sillä lapset olivat kekseliäämpiä kuin vanhemmat ja keksivät leikkejä ja tekemisiä.

Koko ajan leirin aikuiset valvoivat, että leikit olivat turvallisia. Rajoittavia sääntöjä oli mahdollisimman vähän. Jokainen vanhempi sai ohjata jokaista lasta ja jokaisen lapsen tuli totella jokaista vanhempaa. Systeemi toimi hyvin eikä ylilyöntejä tapahtunut. Lapset olivat fiksuja ja vanhemmat asiallisia.

Monessa asiassa näytti siltä, että joskus isovanhempien piti muistuttaa itseään lasten oikeuksista tehdä hommat itse.

On vaikea määritellä mieluisinta toimintaa leirin aikana, sillä kaikki kelpasi eikä mistään kukaan kieltäytynyt. Jännittävintä oli veden ylitys A-pukilla sekä seilaaminen rinkkalautalla virtaavan joen yli.

Iltaohjelmissa esiintymiseen vapaaehtoisia lapsia oli

Lappiin vaellukselle yhdessä partiolaisten

Vesa Harjunmaa

Pallaksen vaelluksen välissä ehdittiin myös kokeilla melontaa. Melomisesta pitivät kaikki ja useimmat kiersivät Vuontisjärvellä inkkarikanootilla, rohkeimmat hyppäsivät myös kierrokselle kajakilla.

Tunturikerho Geatki ja partiolippukunta Huittisten Eränkävijät ovat toteuttaneet jo kaksi yhteistä aikuinen–lapsi -vaellusta ja kolmatta suunnitellaan. Partiolaisille ovat tulleet tutuiksi jo Susikyrö ja Susi-Talas, ensi kesänä mennään Susi-Kiisalle.

Aloite yhteistyöstä tuli partiolaisilta, mutta Geatkissa aikuinen–lapsi -vaellusten juuret ovat paljon pidemmällä. Kerhon ”isä” ja ensimmäinen puheenjohtaja **Aarno Lehtisalo** käynnisti toiminnan ja ensimmäiset vaellukset suuntautuivat Lemmenjoelle.

Aikuinen–lapsi -vaelluksissa oli pieni tauko, kunnes ne käynnistettiin uudelleen. Vaellukset ovat suuntautuneet Lemmenjoen lisäksi Pallakselle, Kevolle ja Tsarmitunturin maastoon sekä Ivalojoelle.

–Me halusimme Lappiin, mutta meillä ei ollut sellaista tietotaitoa, jota taas tiesimme geatkilaisilla olevan, sanoo Eränkävijöiden lippukunnanjohtaja **Sari Harjunmaa.**

Ensimmäiseksi yhteisen reissun kohteeksi valikoitui Pallas, Susikyrön ansiosta. Reissuun ilmoittautui kaikkiaan 36 osanottajaa, joista osa halusi viettää leiriviikkoa ja osa vaeltaa koko Pallaksen reitin. Vaellus pätkittiin kahteen osaan, ja niiden välissä yövyttiin Susikyrössä. Kaikki leiriläiset mahtuivat sisämajoitukseen, mikä muutaman kostean yön vuoksi olikin erinomainen asia.

Kesällä kohteena oli Tsarmitunturi ja tukikohtana Susi-Talas. Leiriläisiä oli 32. Sade ei hylännyt meitä nytkään, joten yli yön kestävä vaellus Paha-

jo kymmenenä kesänä

jonoksi asti, aikuisia piti vähän houkutella.

Mieluisaa oli tietenkin melonta inkkareilla ja kajakeilla Vuontispirtin läheisessä lompolossa.

Uiminenkaan Susikyrön turvallisessa, matalassa rantavedessä ei ollut vastenmielistä. Askartelu ja vapaa-ajalla rimpuiluköysistössä roikkuminen olivat mieluista puuhaa.

Onkiminen oli jännittävää ja tuottoisaa.

Hyödyllistä oli omakohtainen kalan käsittely, perkaaminen, ruoaksi valmistaminen monin eri tavoin ja syöminen. Kalastusmestarien Pekan ja Kasperin opit ja esimerkit jäivät jokaisen mieleen. Joka päivä oli kalaa tarjolla ruoaksi ja välipalaksi.

Rosvopaistin valmistaminen Raiskin johdolla kiinnosti kaikkia.

Kaikki ruokailut ilta- ja välipaloineen nautittiin keittokatoksessa ja kämpissä. Vain kahden viimeisen leirin lounaat käytiin syömässä Vuontispirtillä.

Emäntäryhmien valmistamaa ruokaa oli aina riittävästi ja se oli maukasta. Joskus joku lapsista epäröi maistamisessa. Kuvaavaa on erään tytön lause: Minä luulin, että se on pahaa, mutta se oli hyvää; saanko lisää.

Ruokakongin kumahtaessa tanner tömisi, kun lapset kirmaisivat käsien pesuun ja syömään. Se ääni oli paras kiitos emännille.

Hyödyllisiä taitoja olivat suunnistuksen ja kartan tietojen opettelu, ilmansuuntien määrittely luonnon merkeistä, eksyminen ja etsintä, ensiaputaitojen harjoittelu, puukon käsittely ja oikea käyttö sekä jätteiden lajittelu.

Myös säävaihtelut tulivat tutuiksi. Oli ukkosmyrskyä, rankkasateita, yöpakkasia, pientä lumisadetta ja helteistä aurinkoa.

Linnunpönttöjä rakennettiin ja niihin lintuja varten kohtelias teksti: ”Tästä sisään, ole hyvä”.

Leirillä vierailleet kolme saamelaista naista joutuivat leiriläisten kysymystulvan kohteeksi ja **Antte Aikion** joikaamisesitys oli erään leirin kohokohta.

Porot olivat koko ajan läsnä. Pieni parttio kuljeskeli leirialueella varsinkin illalla. Osallistuipa kerran valkoinen poro myös iltajuhlaan, jolloin lapset olivat täysin hiljaa seuraten lumoutuneena porojen ruokailua.

Tunturit olivat koko ajan läsnä. Ketään ei tarvinnut taivutella mukaan, kun käytiin Montellilla, Nammalassa, Keräskerolla, Pippokerolla, Taivaskerolla ja monilla pienemmillä huipuilla – aina sääolojen mukaan. Murkuilman sattuessa kävimme Pallaksen ja Hetan luontokeskuksissa.

Järjestämisvastuussa ovat olleet Raimo Pahkala, **Raiski Palosaari**, **Sari Häkkinen, Janne Pikkarainen, Kyösti Lamminjoki, Olavi Oinonen, Seija Vihervuori**, tunturikerhot Tsietsa, Geatki, Kumpe, Ovtsi ja Kavtsi. Monet useita kertoja.

Leiriläisille tärkeitä ja tarpeellisia henkilöitä ovat olleet EA-vastaava **Aulikki Kuukkanen**, hymyilevä kalastusmestari **Pekka Kaskela**, leiriläisten vatsojen hyvinvoinnista vastaavat emännät, leirien mummo ja ukki Helli ja **Urpo Häkkinen**, idearikas **Marja Lammivaara**, videokuvaaja **Pauli Hulkkonen** ja tietenkin VaVa -leirin Äijä Kösä. Myös jokainen ukki, mummo, isotäti, isosetä, täti, setä, isä ja äiti olivat kullanarvoisia osallistujia.

Maistuisiko perunamuusi?

Puujaloilla eteenpäin.

Marita Maula

Kala-Pekka näyttää miten ongenkoukku kiinnitetään siimaan.

Päähenkilöiden eli kaikkien lasten nimet tulisi mainita, mutta edustakoon nimiä **Jessica, Leevi, Kape, Juuso, Ella, Tiia, Pinja, Annie ja Siilinjärven ” Jiit”**.

Leirit dokumentoitiin Pauli Hulkkosen toimesta ja ensimmäistä leiriä lukuunottamatta jokaisena vuonna valmistui **Tuomo Väliahon** kokoama kuvateos. Isovanhempien kameroihin talletettiin tuhansia mainioita kuvia leiriläisistä.

Kahdesta leiristä järjestettiin palautetilaisuus, joissa oli mukana myös lasten edustus.

Susikyrö leiripaikkana on erinomainen. Tilaa on telttailla, sisätilat ja keittokatos olivat täysin käytössä, turvallinen oma uimaranta ja kalaisa järvi saalistettavana, luonto ei ollut vain lähellä vaan olimme koko ajan luonnon sisällä ja tunturit aivan käden ulottuvilla. Oli mahdollisuus juosta ja käyttää ääntä naapuria häiritsemättä.

Tunnen, että lapsille leiristä jää kipinä tulla uudestaan kokemaan luontoliikuntaa. Saadut opit ja esimerkit varmaan muistuvat mieleen ja ovat käytössä joskus jokapäiväisessä elämässäkin. Isovanhemmat siirsivät kokemuksiaan kolmannelle sukupolvelle ja nauttivat mukanaolostaan.

Leirin merkitys Tunturiladulle ja Suomen Ladulle näkyy parhaiten tulevaisuudessa asenteissa, kokemuksissa ja toivottavasti myös päätöksen teoissa.

Kevätvuosikokouksessa 2016 Suomen Latu antoi Tunturiladulle kunniamaininnan: Lasten ja nuorten toiminnan edistäjä 2015.

Leirillä toteutettiin Tunturiladun iskulausetta ”Erätaitoja ja elämyksiä”.

Raimo Pahkala

kanssa

kuruun jouduttiin jättämään väliin. Vettä kun tuli taivaalta salamoiden saattelemana.

–Kaikki on sujunut reissuilla todella hyvin. Jo ennen kuin edellinen reissu on päättynyt, osallistujat kyselevät, että minne ensi vuonna. Toivon, että partiolaiset saavat aidon Lappi-kipinän niin kuin itse sain samanikäisenä. Partiossa toki opetellaan erätaitoja, mutta niiden testaaminen aidoissa olosuhteissa käy parhaiten vaelluksilla, sanoo Sari Harjunmaa.

Talasvaara tuli kesällä tutuksi lähinnä aikuisille vaeltajille päiväretkellä. Lapset jäivät Pekka Kaskelan johdolla mieluummin kalastamaan tai uimaan. Kuvassa etualalla lippukunnanjohtaja Sari Harjunmaa.

Ville Lampinen

Pallaksen reitillä polku ei pääse katoamaan, mutta eteenpäin katsomisen sijasta on hyvä välillä ihailla maisemia niin reitin vasemmalla kuin oikeallakin puolella.

Rami Mikkonen

Eväistä nauttimassa Satu, Matias ja Aatos Siekkinen.

Siilin Ladun ja Tsietsan pilottihanke

Retkeilykurssi lapsiperheille

Meitä oli viisi Siilin Ladun ja Tsietsan aktiivia matkalla, no, ei ihan Alabamaan vaan Latunen-lastentoimijoiden tapaamiseen.

Matkalla pohdittiin miten saataisiin lapsiperheitä mukaan molempien yhdistysten tapahtumiin. Mikä toimintamuoto olisi se matalin askelma tulla mukaan?

No, luontohan tarjoaa tekemistä, näkemistä ja elämyksiä kaikenikäisille. Ehkäpä luonnossa liikkuminen ja retkeily olisi se tärppi, josta lapsiperheet kiinnostuisivat.

Pidettiin muutama yhteinen tuumaustuokio ja pyydettiin lisävoimia molemmista yhdistyksistä niin jopa alkoi olla ohjelmarunko kasassa. Eli järjestetään retkeilykurssi lapsiperheille, ihan rennolla otteella ja lasten ehdoilla.

Kiinnostus kurssiin yllätti kyllä täysin. Mukaan otettiin kymmenen perhettä ja ennenkuin ilmoitusrumba saatiin kunnolla käyntiin oli kurssi jo lähes täysi. Ikärajoitteita ei ollut, joten lapsia tuli mukaan vaippaikäisestä yli 10-vuotiaisiin.

Kurssi toteutettiin neljässä jaksossa. Ensimmäisenä iltana aikuiset kuuntelivat tietoiskua retkeilyn perusasioista, jokamiehen oikeuksista, tulenkäsittelystä jne. Sillä aikaa lapset peuhasivat LatuRastin pihalla valvojien kanssa.

Seuraavana kurssi-iltana oli vuorossa retken majoitteet ja varusteet sekä retken ruokapolitiikka. Kentälle oli pystytetty erilaisia telttoja, laavu ja hammock, joka kiinnosti lapsia erityisesti. Retkiruuista kiinnosti erityisesti itsekuivatut tuotteet, joku oli kokeillutkin jauhelihan kuivatusta. Maistamaankin pääsi ja omatekoinen pata voitti kirkkaasti valmiin retkiruokavaihtoehdon.

Kolmas ilta oli varattu suunnistukselle. Perheille jaettiin kartat, joiden avulla etsittiin ”aarteita” lähimetsästä. Pienimmät tosin ihmettelivät miksei niitä kartan sinisiä palloja löytynytkään . . .

Sitten koitti se odotetuin jakso eli yöpyminen luonnossa. Lauantai-iltapaivänä LatuRastin maastoon nousi pikkuhiljaa pienoinen telttakylä, makuupusseja leviteltiin ja keittovälineitä kaiveltiin esille.

Ruokatietoutta vaihdeltiin, keittimiä vertailtiin ja neuvot & niksit lentelivät ilmassa. Perheet valmistivat itse yhden lämpimän ruuan sekä iltapalan, opittujen taitojen mukaan. Illalle oli suunniteltu pientä ohjelmaa, mutta aika kului ruuan ja iltapalan valmisteluissa niin nopsaan, että uni alkoi jo kutsua pienimpiä heti kahdeksan jälkeen. Siispä unikaverit kainaloon ja kohden unten maita.

Aamu valkeni aurinkoisena ja kohta alkoi kuulua aamupalan valmistelun ääniä sieltä täältä. Yö oli mennyt hyvin, ketään ei palellut ja kaikki olivat saaneet unenpäästä kiinni. Aamupäivä oli aikaa pelailla ja peuhata. Heiteltiin käpyjä rinkiin, hypättiin ruutua ja vaihdettiin yön kokemuksia.

Mutta kohta jo koti kutsui eli leiri piti purkaa ja siirtyä normaaliin päiväjärjestykseen. Lopuksi jaettiin kaikille telttayön viettäneille lapsille kunniakirjat, nuorin saaja oli vain 10 kuukauden ikäinen!

Kaiken kaikkiaan kurssi oli onnistunut niin järjestäjien kuin osanottajienkin mielestä. Kurssilaiset halusivat vielä yhden kokemuksen joten loppukesästä mennään ”oikeesti” retkelle, kenties Peurajärven retkeilyalueelle Nurmekseen.

Teltan ja hyttysettömyyden ihanuudesta nauttii Niila Mikkonen.

Tätä sabloonaa hiotaan vielä paremmaksi ja ensi keväänä otetaan uusiksi!

Seija Vihervuori
Siilin Latu
Tunturikerho Tsietsa

Jännittävintä oli yö teltassa

Tunturikerho Tsietsa ja Siilin Latu järjestivät retkeilykoulun perheille, mikä huipentui yöretkeen LatuRastin lähiympäristössä.

Yöretki tuntui turvalliselta vaihtoehdolta aloittaa retkeily pienten lasten kanssa, koska majalla oli juokseva vesi ja hätätapauksessa autolla pääsisi kotiin muutamassa minuutissa. Sitä ei kuitenkaan tarvinnut onneksi tehdä, vaan retki oli kaiken kaikkiaan onnistunut meidän osalta.

Retkeilytaustaa Heikillä on vähän enemmän ja minulla vähän vähemmän, mutta koko perheen voimin kokemus oli kuitenkin ensimmäinen. Eniten jännitti yö ja varsinkin, miten nuorempi, 10 kuukautta vanha lapsemme, pärjäisi teltassa. Valitsimme kaikille makuupussit, mutta jälkeenpäin huomasimme, että toppahaalari olisi ollut pyörivälle lapselle parempi vaihtoehto. Yö meni nimittäin makuupussin reunoja nostellessa ja siirrellessä niitä pois kasvojen edestä. Onneksi seuraavan päivän auringonpaiste korjasi kerätyn univelan. Vanhempaa 4-vuotiasta lasta varoiteltiin, että yöllä saattaisi olla kylmä ja hän pukikin normaalia enemmän päälleen ja nukkui kuin tukki koko yön. Teltassa nukkumista ehdimme harjoitella päiväunilla jo ennen varsinaista retkeä.

Kurssilla olimme päässeet kokeilemaan erilaisia telttoja ja huomasimme, että lasten kanssa kätevin meidän tämän hetkisessä käytössä olisi laavu. Päädyimme sen myös lopulta tilaamaan ja retkellä se toimi täydellisesti. Se oli sopivan tilava, jotta neljä henkeä siellä mahtui leveästi nukkumaan. Päivällä se toimi lasten hyttysvapaana leikkipaikkana.

Kurssi innosti meitä myös kokeilemaan erilaisten ruoka-aineiden kuivaamista ja teimmekin retkelle itse kaikki ruuat. Halusimme tehdä sellaisia ruokia, joita voisimme kaikki syödä ja joihin suolan ja muut mausteet voisi lisätä valmistuksen loppuvaiheessa. Ruuat onnistuivatkin hyvin, mutta siitä huolimatta lapsemme löytyivät naapureiden aamupalapöydästä.

Retkellä oli mukavaa viettää aikaa muiden samanhenkisten perheiden kanssa. Jaoimme hyviä retkeilyvinkkejä ja lapsista oli seuraa toisilleen. Nuoremmalle lapselle viihdykkeeksi riittivät maasta löytyneet erilaiset lehdet ja kepit. Jos yöllä olisin saanut nukkua paremmin, olisi retki mennyt lomasta.

Hanne-Mari Jyrkönen

Vanhoja asioita ei pitäisi kaivella

Menneet ovat menneitä, mutta kertomalla tapahtuneista, antaa se ulkopuolisille kuvan millaista toimintaa kerhossa on. Tulevaisuuden suunnitelmista voi toki kertoa, mutta toteutuvatko ne, on taas toinen juttu.

Merkittävin tapahtumamme oli Tunturiladun kevätpäivien ja kevätkokouksen järjestäminen Torpan kurssikeskuksessa Ylöjärvellä. Viikonlopun aikana väkeä oli paikalla runsaasti, kokouksessakin yli 90 henkeä.

Erikoisuutena näimme Tunturiladun nykyisen puheenjohtajan seurassa yhdistyksen viisi aikaisempaa puheenjohtajaa.

Alkuvuodesta Kolbmalla oli useita mielenkiintoisia kerhoiltoja. Saimme kuunnella kiinnostavia esitelmiä läskipyöräretkeilystä, Vapepan toiminnasta, pyöräretkireitistä Näsijärven ympäri, Rogain suunnistuksesta ja vaelluskalastuksesta.

Pyöräretki Näsijärvireitillä toteutettiin toukokuussa. Huhtikuussa ehdittiin hiihtovaellukselle Käsivarteen ja kesäkuun puolivälissä vaellettiin Tsarmin ja Vätsärin erämaissa. Tsarmin vaeltajat kokivat niin lumipyryä kuin räntäsadettakin ja Susi-Talakselle tullessaan he olivat tosi märkiä ja kypsyneitä.

Harmi vain, että Talaksen sauna oli remontissa silloin, kun sitä olisi todella tarvittu.

Elokuussa oli kalastusvaellus Rastigaissan ympäristössä. Vaelluksen lähtökohtaan Levajoelle kuljettiin ensin veneellä Tenoa pitkin Nuvvuksesta ja lopuksi tultiinTenon ylitse Nuvvuksen kohdalta.

Syksyn päätapahtuma on tietenkin Tunturiladun 70-vuotisjuhla Peurungassa. Kolbmalaisille haastavin tapahtuma on Retkeilyn turvallisuusseminaarin järjestäminen lauantaina 22. lokakuuta.

Viime aikoina paljon julkisuutta saaneet tapahtumat, menehtymiset ja läheltä pititilanteet vaelluksilla, antoivat sysäyksen tilaisuuden järjestämiseen.

Luennoimaan ja keskustelemaan olemme saamassa asiantuntijoita retkeilyväen ja viranomaisten taholta.

Talvivaelluksilla kätevä keitinlaatikko on herättänyt kiinnostusta ja monet haluavat sellaisen valmistaa.

Pari prototyyppiä on valmistettu Ammattikorkeakoulussa ”tietokoneavusteisesti ja robotin työstämänä”. Valmistus alkaa syksyllä ja asiasta kiinnostuneet pääsevät vielä mukaan.

Tällaistakin keliä voi olla kesäkuun alkupuolella. Kolbman vaeltajat Tsarmilla kastuivat perusteellisesti ja kuivattelu Susi-Talaksen keittokatoksessa oli tarpeen.

Tulevana vuotena juhlitaan Kolbman 50-vuotista taivalta. Tapahtuminen suunnittelu on jo alkanut ja toukokuussa olevan varsinaisen juhlapäivän lisäksi kaavaillaan jollekin kiinnostavalle tunturialueelle sellaista bussimatkaa, mille voivat osallistua niin vaeltajat kuin myös päiväretkeilijät.

Joutenkulkija jostakin

Owla hiihti tavoitteenaan Katterat

Hannu Liljamo

Norjasta kohti Ruotsia ja Kungsledenia.

Sitasjauren pääsiäisnoita Ruotsissa.

Kiirastorstaina 24.3.2016 kolme meistä kokoontui Oulun linja-autoasemalle. Valpun linja-autoon tavarat pakattuamme suuntasimme kohti Kuivasjärveä hakien neljä vaeltajaa.

Haukiputaan Kellon jälkeen meitä oli jo yhdeksän. Loput kaksi vaeltajaa tapasimme Tornion ABC:llä. Kahvitauon jälkeen jatkoimme Helenan Kartanoon Ylitorniolle syöden maittavia porsaankyljyksiä ja kermasilakoita.

Ruokailun jälkeen ajoimme Kalle Kustaan valtakuntaan. Maisemat alkoivat muuttua yhä jylhemmiksi Ritsemiä lähestyttäessä. Illansuussa saavuimme Ritsemin tunturiasemalle.

Majoituttuamme päärakennukseen purimme tavarat linja-autosta. Illalla riisipuuro, mämmi ja vaniljakastike sekä suklaamunat kahvin ja pullan kera maistuivat. Jokainen sai lopuksi kuljettaja Kimmolta perinteiset Kindermunat.

Pitkäperjantaina aamupalan syötyämme aloitimme hiihdon kohti 20 kilometrin päässä olevaa Sitasjaurea. Saavuttuamme tuvalle osa meistä majoittui sisälle loppujen pystyttäessä teltat.

Tuulen kovetessa ilta kääntyi yötä kohti. Kirkkaaseen lankalauantain-aamuun herättyämme ja aamupalat nautittuamme jatkoimme kohti Hukejaurea.

Vastaamme hiihti suomalaispariskunta. Tarinoituamme jatkoimme matkaa sään pilvistyessä ja tuulen yltyessä. Reitillä oli runsaasti nousua.

Tuvalle saavuttuamme totesimme siellä olevan koiravaljakkoja, moottorikelkkoja ja vaeltajia.

Viisi meistä majoittui telttaan. Lopuille löytyi vielä petipaikka sisältä. Yön aikana myös lattiat täyttyivät yöpyjistä.

STF:n tilastojen mukaan Hukejaure on yksi vähiten käytetyistä tuvista. Tällä kertaa tähän tilastoon ei ollut luottamista.

Herättyämme pääsiäissunnuntaihin odotimme rauhassa muiden lähtevän tuvalta päästäksemme aamupalalle. Nuoskakelissä olimme valmiit lähtemään kohti Norjaa Gautelishyttaan.

Tietoisesti vältimme säännöstellyn Gautelisvatnetin etsien turvallista reittiä. Tuikulla oli hiihdon aikana useasti käyttöä suksen pohjiin tarttuvan lumen vuoksi.

Monien lumilippojen kautta vihdoin näimme korkealta Gautelishyttan.

Loppulasku oli pitkä tyhjälle tuvalle. Kolme telttaa nousi tuvan piiriin loppujen majoittuessa hienoon tupaan.

Pihapiirissä on toinen sisältä hieman keskeneräinen rakennus, jossa on sauna. Ilta sujui tuvan lämmössä syöden.

Seuraavana päivänä pidimme lepopäivän. Yöllä vesisade oli kastellut hanget ja pakkanen liukasti rinteet haastaviksi ahkioille.

Päätimme että emme uskalla lähteä tavoittelemaan reittiä kohti seuraavaa tupaa ja Katteratia.

Kävimme tutustumassa seuraavan päivän reittiin kohti Abiskoa. Kaikki siirtyivät yöpymään tupaan. Saunoimme ja suunnittelimme seuraavan päivän reittiä.

Aamulla jatkoimme kohti Kungsledeniä. Leiriydyimme lähes tuhannen metrin korkeudessa etsien tunturista suojaa kovassa tuulessa Tjärvejauren rannoilta. Yö oli tuulinen.

Sää kylmeni kymmeneen pakkasasteeseen. Keskiviikkona jatkoimme kohti Kungsledeniä. Neljä meistä päätti mennä yöpymään Tjäktastugalle muiden leiriytyessä Alisvaggin laaksoon.

Tuvalle saavuttaessa suomea ymmärtävä tupavahti toivotti meidät tervetulleeksi kuumalla juomalla. Torstaina tuvassa herätessämme tupa oli täynnä. Tuvassa yöpyneet hiihtivät Alesjaureen, jossa teltoissa yöpyneet jo odottivat. Alesjaureen meitä jäi yöpymään kaksi.

Tjäktastugan Kungsledenillä.

Muut jatkoivat telttaleiriin Alesjauren rantamille. Aprillipäivänä hiihto jatkui pitkää ja haastavaa laskua Abiskojaureen, jossa kaksi majoittui tupaan ja loput jatkoivat eteenpäin reitillä telttoihin.

Seuraava päivä lauantai oli viimeinen hiihtopäivämme. Abiskoon majoittumisen jälkeen oli sauna ja yhteinen iltaruokamme. Sunnuntaina aamupalan jälkeen aloitimme kotimatkan Ouluun. Mielessä oli jo tulevan kesän vaellus Kebnekaiselta Vakkotavarreen.

Owla

Hannu Liljamo

AIHKI

Koe rauhoittavaa tunnelmaa, varaa laatuaikaasi Aihkissa.

Vuonna 2016 varattuja viikkoja ovat: 31, 36, 37, 38, 39 ja 52

Vuorokausimaksu on 30,00 €/koko mökki.

Varaukset Aulikki Kuukkanen 040 577 4100 tai aulikki.kuukkanen@tunturilatu.fi

Lahjaksi lapsille, lapsenlapsille, koko suvulle, juhlavuoden Tunturilatu 70 v. juhlaesine

Hinta 15.00 /kpl + postituskulut
Koko 2,1 dl; paino 83 gr
Tilaukset Marja-Liisa Mäki,
marja-liisa.maki@pp.inet.fi tai 040 718 1719

Erätaitoja ja elämyksiä Tunturilatu

RETKI

Outdoor Media Oy tarjoaa tunturilatulaisille

uusiin Retki-lehden KESTO-TILAUKSIIN

Lehden voi tilata myös kerholle!

10 % alennuksen

Normaalihinta 6 nroa/50 €, eli alennettu hinta on 45 €

Lehti ilmestyy 10 kertaa vuodessa (yksi kaksoisnumero) ja käsittelee laajasti ulkoilulajeja, retkikohteita, varusteita ym. ulkoilun ja liikunnan harrastajia kiinnostavia aiheita.

Jäsenedun saat käyttöösi soittamalla puhelimitse tilaajapalveluun puh. 03 4246 5354 tai lähettämällä sähköpostia osoitteeseen tilaajapalvelu@retkilehti.fi (nettisivujen tilauslomake ei toimi tämän jäsenedun kanssa).
Mainitse tilatessasi koodi TL70.

Ankarat Avotunturit –koulutusohjelman erikoiskursseille Tunturilatulaiset saavat alennuksia seuraavasti:

Retkikunnan turvallisuuskurssin ja jääkarhuturvallisuuden jatkokurssin osallistumismaksusta **30 % alennus** (vaatimuksena osallistuminen ”Johdatus arktiseen vaeltamiseen” –kurssille).

www.avotunturit.fi nettikaupan tuotteista alennus on 15%
(poislukien elektroniikkatuotteet ja keitinlaatikko).
Nettikaupan alennuskoodin saat kysymällä allekirjoittaneelta tai kerhosi puheenjohtajalta, painettuna emme saa sitä julkaista.
Myytävät tuotteet ovat alansa kärkeä ja jotkin jopa sellaisia, mitä ei Suomessa muualta saa.

Muistathan myös tulevan seminaarin Tampereella ”Turvallista tuntureilla – eksymättä erämaissa” la 22.10.2016, jossa luennoi useampikin kokenut tunturien kulkija.

Kämppätoimikunnan kuulumisia

Työtä riittämiin talkooviikoilla

Kesän 2016 rakennustyöt kaikissa kolmessa Lapin tukikohdassa saatiin pidettyä tänäkin vuonna erityisen hyvin ja etukäteen tehdyn suunnitelman mukaisesti. Aluksi olikin hiukan huolta, saadaanko väkeä riittävästi mukaan.

Työt aloitettiin Susi-Talakselta viikon 23 alussa. Ilmat olivat työlle ihan hyvät, vaikka viikko olikin vähän sateinen. Keskiviikkoaamuna oli jopa lunta maassa.

Viikon aikana oli talkoissa mukana 5–12 henkilöä. Ensimmäisenä työnä kämpän lattia maalattiin vaaleaksi ja porras yläkertaan uusittiin turvallisemmaksi kulkea. Myös kämpän iso pöytä hiottiin ja öljyttiin ja kaikkien rakennusten savupiiput ja tulisijat nuohottiin ja puhdistettiin, samoin vesikatot ja piipun juuret ja rännit.

Jo monena vuonna suunnitelmissa ollut saunan pesuhuoneen lattia ja viemäri imeytyskenttään tuli nyt vihdoin korjatuksi. Myös pesuhuoneen seinävanerit, sisäkatto ynnä pukuhuoneen lattia ja ovenpielet maalattiin vaaleaksi. Samoin saunan lauteet pestiin ja käsiteltiin laudesuojalla.

Talaksen saunarakennus sai viikon aikana myös uudet portaat vesikatolle ja kiinteistöjen kaikki tilat suursiivottiin ja ikkunat pestiin.

Kohteessa on nyt myös uusi hieno tiskauskatos pihapiirissä ja Paadarin mökin kohdalla opasviitta Talakselle. Näistä kiitos.

Polttopuutilanne on nyt hyvä Talaksella, vaja täynnä pätkittynä ja pihalla sateelta peitettynä yhteensä yli 10 kuutiometriä polttopuuta. Kaikki tarvittavat kiinteistön huoltotyöt tuli myös tehdyksi, laiturit korjattiin talven jäljiltä ja jäteasemaa paranneltiin ynnä puuceen astiat vaihdettiin ja laitettiin kompostoitumaan.

Sisätilojen varustelua paranneltiin (ritilämattoa pesuhuoneeseen, astiastoa täydennetty jne.). Talaksen käyntilaskenta suoritettiin myös viikon loppupuolella ja tehtiin työsuunnitelmaa seuraavalle vuodelle, muun muassa uusi kylmäkellari pihapiiriin ja lisähyllyä kämpän seinälle ynnä parkkipaikan ja polun kunnostusta jne.

Kalastusluvat ovat Talaksella ja Susikyrössä nyt myös kunnossa. Tervetuloa tunturilatulaiset Talakselle ja muihinkin kohteisiin, tilat ovat nyt hyvässä kunnossa. Kiitos ahkeralle talkooväelle hienosta työstä.

Viikko 24 oltiin sitten vähän pienemmällä (5-7) porukalla Kiisalla, jossa työt aloitettiin heti. Ensimmäiseksi työksi laiturin portaat uusittiin turvallisemmiksi laskeutua järveen ja päärakennuksen sisäänkäyntiterassille rakennettiin puuritilä, keittokatoksen hellan eteen asennettiin turvakaide ja savuhormin suojaksi turvaverkko.

Kiisallakin kaikki savuhormit ja tulisijat puhdistettiin samoin vesikatot, rännit ja piippujen juuret. Jäteaseman ja puuceen työt tuli myös tehdyksi.

Polttopuuta kerättiin jonkin verran omalta tontilta parantamaan näkyvyyttä järvelle ja lisäksi Topin traktorilla tuotiin tien varresta kymmenen kuutiota polttopuuta talvisuojaan.

Viikon aikana myös Kammin vesikaton katetta korjattiin (turvekatto) ja puuceen katto maalattiin mustaksi. Samoin saunan lauteet ja istuinpenkit käsiteltiin laudesuojalla ja saunan eteisen lattia maalattiin vaalean harmaaksi.

Lisäksi tuvan sisäpuolista varustelua parannettiin, mm. keittiön nurkkaan lisähylly ja astiastoa täydennetty ynnä kämpän turvallisuusasiakirjaa päivitettiin.

Kiisallekin kaikkien tilojen suursiivous saatiin myös tehdyksi plus ikkunat ja muovimatot pestyä ja kämpän käyttölaskenta tehtiin.

Lisäksi Kiisallakin ehdittiin vielä pohtia työsuunnitelmaa vuodelle 2017. Tästä tarkemmin seuraavissa Tunturilatulehdissä.

Viikon 25 talkooväki oli Susikyrössä, mukana 4–7 henkeä. Hyvin pärjättiin sielläkin vaikka osa talkooväestä oli mukana jo kolmatta viikkoa.

Talvimyrskyn kaatamat puut saatiin pääosin kerättyä pihapiiristä pois, mutta metsikössä on vielä paljon puuta keräämättä ja olisikin hyvä, jos tulevan syksyn aikana saataisiin nämäkin puut talvisuojaan.

Polttopuuta tuotiin Susikyröön myös lisää tulevaa talvea varten niin, että sitä on nyt vajassa kuivana runsaat 15 kuutiota ja lisäksi pihassa peiton alla yli 35 kuutiometriä.

Susikyrönkin kaikki kiinteistön huoltotyöt (jäteasema ja puucee) saatiin talkooviikon aikana tehdyksi ja suunnitelmissa olleet rakennustyöt myös.

Tehtyä rakennustyötä:

–teatterikentän katsomopenkkien peruskorjaus (on nyt valmis, 2015 talkoissa jäi tekemättä roudan takia)

–vesikatot, rännit, piipun juuret, tulisijat ja piiput puhdistettu ja korjattu

–vanhan kämpän pohjoispäähän uusi pöytä ja penkit

–asennettu lipputanko Pekan-Oskarin päätyyn

–Oskarien sisäpuolista varustelua korjattu (mm. kaapistoja)

–juhlavuoden seitakehikko asennettu (pitää tuoda kiviä)

–kaikkien tilojen suursiivoukset

–maalaustöitä

–sähköistystöitä

–keittokatoksen vesikaton maalaus mustaksi

–rantasaunalle johtavan portaan korjaus

–vesikaivojen kunnostusta

–Pekan-Oskarin varustelua parannettu (etuterassille penkki jne.)

–rantasaunan maarännit uusittu

–kämpän käyttölaskenta tehtiin. Lisäksi ehdittiin vielä pohtia Susikyrössäkin työsuunnitelmaa vuodelle 2017.

Irma Rytkölä

Susikyröön vanhan kämpän päätyyn rakennettiin uusi pöytä ja penkit.

Susi-Talakselle rakennenttiin tiskikatos, joka havaittiin jo Geatkin aikuinen-lapsi-vaelluksella erittäin toimivaksi.

Huomiota käyttäjille tulevaisuutta varten

Olisi hyvä jos Susikyrön sisävarustelutarvikkeita ei siirrettäisi eri tiloihin, missä ne nyt ovat.

Pekan-Oskarissa ei saa käyttää kaasulaitteita, vaan valkoista hellaa tulee käyttää ruoanlaittoon.

Pekan-Oskarin käyttöohje kannattaa lukea tarkasti ennen tilojen käyttöön ottoa. Huomioitava sähköt, ilmanvaihto, tulisijat, käyttövesi (suihkut, wc 3 kpl, vesipata, tuvan tiskauspiste), ovet: (ulko-ovi, lämmin/kylmän tilat väliovet), parkkipaikan sähkö.

Kesäaikana kannattaa pääasiassa käyttää rantasaunaa ja puuceetä (huomattavaa säästöä sähkölaskussa). Pekan-Oskarissa ei saa käyttää kaivovettä (jätevesimaksu kunnan viemäriin virheellinen), muissa tiloissa kannattaa käyttää kaivovettä.

Tämän kesän talkootyöviikot saatiin kohtuullisen hyvin toteutettua, rakennustyöt aivan hyvin.

Suursiivouksessa oli kuitenkin työvoimapulaa tänä vuonna kaikissa kohteissa, vaikka työt tulivatkin tehdyksi, mutta työmäärä oli aivan kohtuuttoman suuri työntekijöille.

Ensi vuonna olisi hyvä, jos tähän suursiivoukseen saataisiin vähän lisää työvoimaa. Samoin kolmen viikon kokoaikainen emännän työ talkooväelle oli vaativa. Siitäkin selvittiin erinomaisen hyvin, mutta tätäkin voisi pohtia, jos vaikka ensi vuonna voisi jotenkin tätä työtä helpottaa.

Kiitos kaikille talkoissa mukana olleille!

Terveisin
Pekka Kallio
kämppäisäntä

Vaeltaen susivaliokuntaan

Ylitin ensimmäisen kerran napapiirin kesällä 1976 matkalla Rovaniemeltä Sodankylän ja Ivalon kautta Inariin tuttavaperheen auton takapenkillä. Pidimme taukoa jossain Sodankylän ja Ivalon välillä ja katselin maisemaa, joka siinä kohtaa oli kaunista avaraa mäntykangasta ja maanpinta oli puolukan ja jäkälän peitossa.

Ensimmäinen ajatus tuossa hetkessä oli, tänne haluan uudelleen.

Paluita on ollut kymmeniä ja toteutuksia monenlaisia. Tuolla ensimmäisellä matkalla minulla oli etuoikeus vierailla Laura Lehtolan kodissa ja kuulla hänen elämänsä vaiheista katekeettana, opettajana Lapin selkosilla. Tänään hänen muistonaan on Inarissa Laura-tädintie.

Monien retkien tapahtumat ovat himmentyneet, mutta ensimmäisen retken tapahtumat ja tunnelmat ovat vielä kovin tuoreessa muistissa. Mieleen tulevat jalokalojen kalastus Utsjoella ja Polmakissa, merikalastus Varangin vuonolla ja hillasuot Kittiläsä, samoin tutuksi tulivat paikallisten vieraanvaraisuus.

Ensimmäisen kunnon vaelluksen tein hyvän ystävättäreni kanssa muutaman vuoden kuluttua ensimmäisestä Lapin reissusta. Kuljimme Nuorgamista Sevettijärvelle heinäelokuun vaihteessa.

Sen jälkeen olen vaeltanut eri puolilla Suomen Lapissa, mutta myös muualla, niin kesällä kuin talvella. Erityisesti olen viihtynyt UKK-puiston maisemissa, vaikka alkujaan vieroksuin aluetta.

Suurimman osan vaelluksista olen suunnitellut ja vetänyt. Mukana on ollut lukuisia ystäviä ja tuttuja. Joillakin alueilla on käyty vain kerran, toisissa monia kertoja ja silti kokemus on aina uusi. Aina näkee ja kokee jotain uutta.

Miten olen sitten tullut valittua susivaliokuntaan eli miten toteutui vaellus susivaliokuntaan.

Ryhmäkuva Luirojärvellä. Suuntana Hammaskuru.

Teetauolla Ampupäiden satulassa.

En oikeastaan ole ollut mitenkään erityisen aktiivinen järjestötoimija, mutta olen kuulunut aikuisikäni Suomen Latuun ja sen paikallisiin yhdistyksiin. Jossain vaiheessa kuulin myös Tunturiladun kerhoista. Ymmärsin, ettei niihin päässyt mukaan ellei ole joitain valtaisia vaellus- ja muita suorituksia tehtynä.

Hyvä vaellusystäväni liittyi Tunturilatuun ja hänestä tuli myös tunturisusi ja sain vähän parempaa tietoa Tunturiladun toiminnasta. Kun muutin Turkuun, törmäsin varsin nopeasti matkan varrella tutuiksi tulleisiin Tunturikerho Login jäseniin ja he kertoivat kerhostaan.

Ajattelin, että nyt olisi korkea aika tutustua Tunturilatuun paremmin ja päätinkin liittyä Logiin. Osallistuin kerhon tapahtumiin eikä kulunut kovin pitkää aikaa, kun susiyhdyshenkilö otti yhteyttä ja kyseli vähän vaelluksistani ja ehdotti tunturisusianomuksen laatimista. Ryhdyin paperien kirjoittamiseen ja olihan minulla suoritettuna huiputuksia ja vaelluksia riittävästi, mutta en olisi saanut anomuspapereita valmiiksi ja haastatteluun lähdettyä ellei susiyhdyshenkilö olisi kovin aktiivisesti kannustanut tässä työssä.

Tunturisuden arvon sain Susikyrössä ja samalla osallistuimme Pekan-Oskarin vihkiäisiin. Susiaiset olivat ihan mukava kokemus, pimeä ilta, noitarummun kumina ja jännitystäkin ilmassa siitä, mitä tulisi tapahtumaan, sillä en ollut ennen ollut susiaisissa tai muissakaan Tunturiladun yhteisissä tapahtumissa.

Susiyhdyshenkilö ei kuitenkaan jättänyt vielä rauhaan, vaan muistutteli, että johtajasuden arvokin olisi paikallaan.

Siihen suhtauduin vähän empien, sillä pitkä vaellus olisi tehtävä ja sen ajoittaminen omien töiden kanssa olisi haasteellista, mutta sekin sitten toteutui talvivaelluksena UKK-puistossa kahden mukaani uhrautuneen toverin myötävaikutuksella.

Ei voi sanoa, että porukassa olisi ollut nuoruuden intoa, mutta vaellushaluja, ikää ja kokemusta kyllä, sillä ryhmän keski-ikä oli yli 60 vuotta.

Johtajasuden arvo tuli Rantasalmen susiaisissa. Samalla reissulla tulin myös valittua susivaliokuntaan, kiitos luottamuksesta.

Olin tullut jo aiemmin valittua Login johtokuntaankin ja kerhon uudeksi susiyhdyshenkilöksi, kun kannustajani halusi luopua tehtävästä.

Tunturisusiperinne on hieno ja toivoisin, että monet jo vaelluksia tehneet tekisivät anomuksensa kuntoon. Erityisen mukavaa olisi, jos susijärjestelmä innostaisi lähtemään vaelluksille eri puolille Suomen ja muiden pohjoismaiden tuntureille ja kairoihin ja samalla kuin vahingossa täyttyisi myös outasuden, tunturisuden ja johtajasuden arvoihin tarvittavat vaateet, luonnossa liikkumisen ja Lapin tuntemus.

Anja Kylävalli

PETIPAIKKAVARAUKSIA 2016

Susi-Talas 10/10
10.9.–17.9. Logi kerhoviikko

Susikyrö Susi-Oskari 5/5
27.8.–3.9. yksityishenkilöitä

Susikyrö vanha kämppä 14/14
17.9. - 24.9. Owla kerhoviikko

Varaukset voi tehdä osoitteeseen varaustenhoitaja@tunturilatu.fi

Varausohjeet, maksutiedot yms. löytyy nettisivuilta:
www.tunturilatu.fi -> jäsenille -> Lapin kämpät

70-VUOTISJUHLASUSIAISET SUSIKYRÖSSÄ 23.–25.9.2016

Tervetuloa viettämään juhlasusiaisia Tunturiladun 70-vuotisjuhlavuonna Susikyröön!

OHJELMA

PERJANTAINA
16.00 Ilmoittautuminen alkaa

LAUANTAI
11.00 Lipun nosto, Kiviseidan vihkiminen
13.00 Tapahtumaa Vuontispirtillä : mm. Lapin käsityötaidetta, lounas
16.00 Paluu Susikyröön, Susien vaellus
16.30- Sauna
17.00 Juhlakahvit Susikyrössä
19.00 Susivihkimistilaisuus
20.00 Iltaretki Ahovaaralle, ohjelmaa

SUNNUNTAI
9.00 Aamun avaus ja Susien kokous
10.00 Lipun lasku
11.00 Vuontispirtillä: Revontulet kuvin ja kertomuksin – Tomi Valo
12.00 Lounas Vuontispirtillä

Osallistumismaksu susiaisiin 15 € maksetaan Susikyrössä.

Juhlavuoden muistomerkiksi rakennetaan seita Susikyröön. Muistathan tuoda yhden tai useamman kiven mukanasi. Mukavaa olisi, jos kivi on asuinpaikaltasi tai sisältäisi pienen tarinan. Kertomukset kerätään vihkoon Susikyrössä.

Majoitustilaa löytyy Susikyrön vanhasta kämpästä ja alueella on runsaasti hyviä telttapaikkoja.
Muut Susikyrön kämpät ovat järjestäjien käytössä.
Majoitustiedustelut Vuontispirtiltä p. 0400 380 093 tai netistä Raattaman kylän sivuilta. Vuontispirtillä majoittuminen huoneissa aamupalalla 45 €/hlö/vrk.

Ruokailut ovat Vuontispirtillä: lauantain juhlalounas 16 €, sunnuntain keittolounas 9,50 €. Ruuat maksetaan Vuontispirtille. Päivällinen muina päivinä 15 €/hlö, aamupala 6 €.

Tilaisuuteen ilmoittautuminen 15.9.2016 mennessä erityisesti ruokailujen järjestämiseksi: marita.maula@tunturilatu.fi tai tekstiviesti 040 509 4412.

KAUPPA AUKI

TUNTURILADUN TARVIKKEITA VOI TILATA YHDISTYKSEN RAHASTONHOITAJALTA:
marja-liisa.maki@pp.inet.fi tai 040 718 1719.
Tarvikkeet toimitetaan postitse tai sopimuksen mukaisesti.
Tarvikkeita on myynnissä myös Tunturiladun yleisissä tapahtumissa.

MYYTÄVÄT TARVIKKEET	á
Hihamerkki	1,70
Pinssi	1,70
Susimerkki	5,00
Susimerkki nauhalla	6,80
Tunturilatu-tarrat (12 pientä tarraa)	2,00
Tunturilatu-tarra (iso)	1,30
Viiden vuosikymmenen vaellus -kirja	15,00
Kuudes vuosikymmen -kirja	15,00
Historiikit (kaksi kirjaa)	25,00
Kupilka -kuksa	15,00

Susimerkit myydään vain vihityille susille.

Kämppien avaimen voi lunastaa kaksi vuotta Tunturiladun jäsenenä ollut henkilö. Avaimen lunastushinta on 120 €.
Avainanomuslomakkeen saa nettisivuilta.
Avain toimitetaan postiennakkona.

MAKSUASIOISTA

Tunturiladun pankkitili on S- Pankki
IBAN FI07 3636 3002 7875 88 BIC SBANFIHH.
Tälle tilille maksetaan kaikki Tunturilatua koskevat maksut.

KÄMPPIEN KÄYTTÖMAKSUT

Kämppämaksuja suoritettaessa käytetään viitenumeroita. Kämpillä on edelleen rahalippaat, johon maksun voi suorittaa. Kämppämaksu vuonna 2016 on Susikyrö 10 €/hlö/vrk (vieras joka ei ole jäsen 15 €/hlö/vrk), Susi-Talas ja Susi-Kiisa 7 €/hlö/vrk (vieras, joka ei ole jäsen 10 €/hlö/vrk). Alle 12-vuotiailta ei peritä kämppämaksua. Kämppien viitteet: Susikyrö 505, Susi-Talas 602, Susi-Kiisa 709.
Varauskämppä Aihkin varaukset: aulikki.kuukkanen@tunturilatu.fi, 040 577 4100. Aihkin kämppämaksu on 30 €/vrk/koko kämppä. Aihkin viite 806.

Retkeilyoppia Syötteellä ohjaajille ja retkeilijöille

Suomen Latu aloitti tänä vuonna uuden lähiretkeilyn koulutuksen. Samalla kurssilla koulutetaan uusia retkeilijöitä ja retkeilyohjaajia.

Uusien retkeilijöiden osalta kurssi oli tällä kertaa vaellus Syötteen kansallispuistossa perjantai-illasta sunnuntai-iltapäivään. Retkeilyohjaaja-harjoittelijoille oli ennakkotehtävä ja muuta käytännön järjestelyä. Ohjaajakokelailta edellytettiin aiempaa retkeilykokemusta. Kurssin jälkeen uudet retkeilyohjaajat saavat järjestää retkeilyn peruskurssia omassa latuyhdistyksessään.

Unto Ojalehto

Raatetuvalle jätettiin autiotupavetoomus ja Tunturiladun tulitikut.

Heti kun kurssimaksuun sisältyneet retkiruoat ja lainavarusteet oli pakattu omien tavaroiden lisäksi, päästiin tositoimiin eli retkisuunnistamaan. Ensimmäinen etappi oli siirtyminen ilman merkittyä reittiä Peurolammen laavulle. Kartan ja kompassin avulla siitä selvittiin helposti.

Matkalla puhuttiin suunnistuksen ohjaavista ja pysäyttävistä maastonkohdista sekä reitinvalinnasta.

Omia illallisiaan valmistaessa kurssilaiset pääsivät tutustumaan pakastekuivattuihin retkiruokiin ja erilaisiin keittimiin. Yksi kurssin tavoitteista olikin tutustua erilaisiin retkeilyvarusteisiin.

Retkeilyssä on vähän todella tärkeitä taitoja, mutta sitäkin enemmän retkeilyä helpottavia niksejä. Niitä kouluttaja ja ohjaajakokelaat jakoivat jo ensimmäisten illallisten valmistuessa nuotion ympärillä.

Aamulla syötiin aamupalat ja pakattiin leiri hyvässä säässä. Lounaalla harjoiteltiin kokkausta sateessa. Joku osasi jo tehdä sadeviitalla ja muilla varusteilla olonsa oikein mukavaksi sateesta huolimatta.

Lounaan jälkeen kurssi jakaantui kahtia. Osa jatkoi suoraan Metsähallituksen ylläpitämälle autiotuvalle, jonka ympäristöön seuraava leiri perustettaisiin.

Toinen osa pistäytyi ilman rinkkoja katsomassa 1852 rakennettua museotilaa Rytivaarassa sekä sen pihapiiriä hoitavia lampaita. Kurssin tavoitteena oli myös retkeilyn turvallisuuden edistäminen.

Tässä olikin hyvä tilaisuus keskustella myös tavaroiden hukkaamisesta, sen välttämisestä ja esimerkiksi huiputusreissulle varustautumisesta.

Melkein kaikki asuivat majoitteissaan yksin. Yhtään aivan samanlaista ei ollut ja hinnatkin vaihtelivat kaksinumeroisista euromääristä nelinumeroisiin. Raatetuvan leirissä tutkittiin näiden erityyppisten majoitteiden ominaisuuksia.

Toinen päivä ja osa kolmannesta kuljettiin merkittyä reittiä. Näissä Syötteen kansallispuiston pohjoisemmissa osissa ja esimerkiksi Pyhityksen alueella kulkijoita on harvassa ja polut kapeita.

Kouluttajaksi kurssille saimme Eerikki Rundgrenin. Hän käytti tauot ja muut retkitilanteet ohjelman mukaisen tiedon jakamiseen. Asiaa on kuitenkin paljon ja retkellä aikaa menee asioiden tekemiseen. Maasto-osuuden lisäksi olisi toivottu yhtä yhteistä tapaamista etukäteen.

Kurssille osallistui kahdeksan uutta retkeilijää, kaksi ohjaajaharjoittelijaa ja kouluttaja. Mukaan olisi voitu ottaa yksi ohjaajaharjoittelija ja muutama retkeilijä lisää. Tiedottaminen on vaikeaa, koska Facebookissa ja latuyhdistysten tiedotuskanvien kautta tavoitetaan lähinnä jo vaellusta harrastavia.

Unto Ojalehto

Seija Ojalehto

Peurolammesta saa ahvenia ja tonkoja.

Tervetuloa Tunturiladun

70-vuotisjuhlaan ja juhlakokoukseen

Kylpylähotelli Peurunkaan Laukaassa

5. – 6.11.2016

Osoite Peurungantie 85, Laukaa.
Katso: www.peurunka.fi

ALUSTAVA OHJELMA:

LAUANTAI 5.11.

10.00 Ilmoittautuminen
12.00 Kokouskahvit
12.45 Lipunnosto
13.00 Vuosikokous
Kokouksen jälkeen on mahdollisuus nauttia kylpylän palveluista
16.00 Saamelaista musiikkia – Ulla Pirttijärvi & Ulda esiintyvät
17.00 Buffet-päivällinen
19.00 Iltajuhla:
- Juhlapuheet ja huomionosoitukset
- Juhlaesitelmä - dosentti Osmo Pekonen
"Ranskalaisia Lapin-kävijöitä 1600-luvulta 1800-luvulle".
- Iltajuhlan pukukoodi on tumma-/juhlapuku tai kansallispuku
Peurungan oma viihdetarjonta myös käytettävissä.

SUNNUNTAI 6.11.

7.00 Aamiainen (alkaa)
10.00 Dokumenttielokuva - Päivi Kapiainen-Heiskanen "Porot kuuluvat tuulelle", kertoo Käsivarren poronhoidosta ja sen uhkista.
11.00 Lipunlasku ja päättäjäiset
Päättäjäisten jälkeen voi lounastaa ken haluaa (ei kuulu hintaan)

Esillä on myös tunturilatulaisten harrastusnäyttely ja juhlavuoden valokuvasatoa autiotuvista.

MAJOITUS:

Majoitushinnat hotellissa/rivitalois-sa varustetasosta riippuen:

2 hh:ssa 125 € - 97 € / hlö / 2 vrk
1 hh:ssa 189 € - 137 € / hlö / 2 vrk
2 hh:ssa 72 € - 58 € / hlö / 1 vrk
1 hh:ssa 104 € - 78 € / hlö / 1 vrk

Huoneet saa käyttöön tulopäivänä klo 15 ja luovutus lähtöpäivänä klo 12 mennessä.

Aamiainen (1 tai 2), iltajuhlan buffet-päivällinen ja tanssilippu kuuluvat hintaan, kuten myös kylpylän ja kuntosalin käyttö.

Ei yöpyville päiväpaketti maksaa 29,50 € ja siihen sisältyy kylpylä-palvelut, buffet-päivällinen ja tanssilippu.

Majoitusvaraukset suoraan hotellille 30.9.2016 mennessä:
p. 020 751 6300 tai peurunka@peurunka.fi, varaustunnus on "Tunturilatu".

Maksut suoritetaan hotellille.

ILMOITTAUTUMINEN:

Tilajärjestelyjen tähden ilmoittautuminen 30.9.2016 mennessä:
Aulikki Kuukkanen, peurunka.ilmoittautuminen@tunturilatu.fi
tai p. 040 577 4100.
Ei pääsy-/osallistumismaksua, ks. tarkemmin kohdasta Majoitus.

Kesäuintihaasteen ensimmäinen suoritus: 1.6.2016 Luirojärvi

Kesäuintihaaste ja Pokémon Go

Tämän kesän ulkoiluhitti oli mobiilipeli Pokémon Go, joka villitsi tuhansia Suomessa ja miljoonia maailmassa.

Hyväähän tässä oli se, että verrattuna tavalliseen tietokone- tai kännykkäpeliin pokemonien jahtaaminen sai ihmiset liikkeelle ulkoilmaan. Hyvänä pelipäivänä tulee kuulemma kävelleeksi kymmenenkin kilometriä ihan huomaamatta – aika hyvin, jos ei muuten liikkuisi lainkaan.

Mutta jos vertaa oikeisiin liikuntaharrastuksiin ja varsinkin luonnossa tapahtuvaan retkeilyyn, on Pokémon Go:n pelaaminen askel huonompaan.

Toinen merkittävä, mutta huomattavasti Pokémon Go:ta pienemmän mittakaavan villitys oli Suomen Ladun Kesäuintihaaste, jossa kannustetaan pulahtamaan kesäkuukausien aikana mahdollisimman moneen järveen, lampeen, jokeen… ja mereen.

Osallistujia on rekisteröitynyt satoja, mutta aktiivisimpia on vain joitakin kymmeniä. Itse lähdin innolla kokeilemaan mihin vauhti riittää, ja tuntuuhan tuo kohtuullisesti riittävän. Koko kesän olen keikkunut kympin sakissa, ja motivaatiota suoritusten hakemiseen tuo kova kilpailu sijoituksista.

Kovasti saa vielä uintiretkiä tehdä, että paikka kymppisakissa kestää loppuun asti, mutta taktisesti olen säästänyt mm. Meikon alueen ikään kuin loppukiriksi, siellä voi yhdellä käynnillä pulahtaa lähemmäs kymmeneen lampeen jos on ripeä. Kilpailuviettiä pitää yllä myös kymmenkunta suoritusta enemmän kerännyt tuttu, joka olisi mukava päihittää…

Parasta Kesäuintihaasteessa on ollut uuden perspektiivin saaminen tuttuihin paikkoihin. Vedenpinnan tasolta maailma näyttää kovin erilaiselta kuin rannalta, jäältä tai kajakista katsottuna!

Esimerkiksi Nuuksion Vähä-Holma on toki kaunis kalliorantainen metsälampi, mutta kaikkein kauneimmillaan se on näyttäytynyt uidessa.

Monta uutta uimapaikkaa on etsitty ja löydetty. On sameita ja likaisia vesiä, mutta myös puhtaita ja kristallinkirkkaita. On vesiä, joihin en toiste sotkeennu, ja on vesiä joiden ääreen tulen palaamaan.

Töihin pyöräillessä on pitänyt tutkia kaikki mahdolliset ja mahdottomatkin vesistöt. Mustikanpoiminnan ja uintihaasteen yhteensovittaminen on todella mielekästä.

Mutta osallistunko Kesäuintihaasteeseen uudestaan? Ehkä, mutta tuskin samalla tavoitteellisuudella.

Uintiretket ovat kummasti ohjailleet kulkemisiani. Ei kannata mennä uudestaan Lohjalle melomaan, sehän on jo uitu!

Paitsi jos samalla reissulla käykin uimassa Hormajärvessä… Ehkä ensi kesänä retkeilen mieleni mukaan, pulahtelen matkan varrella minkä pulahtelen, ja katson sitten miten kauaksi kärki karkaa. Joka tapauksessa

Kesäuintihaaste on tuonut runsaasti uutta sisältöä kesäretkeilyyn. Suosittelen!

Tommi ”Tukkasotku” Avikainen

TUNTURILATU

Tunturilatulaisten jäsenlehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti postitetaan jäsenille Latu & Polku -lehden kanssa.

Sivun 7 kuva: Pirkko Martikainen, Tsietsa
Julkaisija: Tunturilatu ry
Päätoimittaja: Kari Halinen
Koulutie 32 B15, 43500 KARSTULA
puh. 0400 483 885
kari.halinen @tunturilatu.fi
Toimitussihteeri:
Satu Ojala, Huittisten Sanomalehti Oy,
Pl 36, 32701 HUITTINEN
pt. 045 327 5650, pk 050 5234 844
satu.ojala@tunturilatu.fi
Tiedotustoimikunta 2016:
Satu Ojala (pj), Kari Halinen,
Iitu Gerlin, Paul Pakarinen
Ilmoitushinnat:
0,60 euroa pmm,
¼ sivu 290 euroa,
½ sivua 540 euroa
Koko sivu 900 euroa

Sivunvalmistus ja taitto:
Huittisten Sanomalehti Oy
Painopaikka:
Alma Manu, Tampere

Ilmestymisaikataulu 2016:

Numero	Aineistopäivä	Lehti jäsenillä
4	**28.10.**	**25.11.**

Osoitteen- ja nimenmuutokset:
Suomen Ladun jäsenpalvelun kautta,
puh. 044 722 6301 tai jasenpalvelu@suomenlatu.fi
tai postitse:
Suomen Latu ry,
Jäsenpalvelu,
Radiokatu 20,
00240 HELSINKI

SUOMEN LATU

KOKOUSKUTSU

Tunturilatu ry:n sääntömääräinen syyskokous pidetään lauantaina 5.11.2016 klo 13–15
Kylpylähotelli Peurungassa
Peurungantie 85, 41340 Laukaa.

Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat ja kunniasusiesitykset.

Tervetuloa! Johtokunta

TUNTURILADUN RETKIMUISTIO 3/2016

10.–17.9. **Luontokurssi Kilpisjärvellä,** (Owla)
Ilmoittautumiset: Aino Hämäläinen, 040 770 6282, aino.hamalainen@oulu.fi tai Leila Virtanen 040 771 3462, leilavi45@gmail.com 4.4. mennessä

10.–17.9. **Ruskaviikko Tenon lohiranta, Utsjoki** (Kumpe)
Ilmoittautumiset: Meeri Näätänen, naatanen.k.meeri@telemail.fi tai 0400 674 081

17.–24.9. **Owlan syyskerhoviikko Susikyrössä**
Ilmoittautumiset: Hannu Liljamo, 044 322 3646 tai hannu.liljamo@gmail.com 9.9. mennessä

23.9.–1.10. **Patikointiviikko Pallaksen alueella.** Osallistumme ensin juhlasusiaisiin Susikyrössä ja sen jälkeen teemme päiväretkiä lähiympäristössä.
Tied. Satu Ojala 050 523 4844 tai satu.ojala@tunturilatu.fi (Geatki)

HUOM. TAPAHTUMAT LÖYTYVÄT MYÖS TUNTURILADUN TAPAHTUMAKALENTERISTA, JOHON TEHDÄÄN PÄIVITYKSIÄ MYÖS LEHDEN ILMESTYMISAJANKOHTIEN VÄLILLÄ.

Yritetään saada vastinetta retkien järjestäjille. Yksi parhaista palautteista on runsas osallistuminen. Huomioi myös mahdolliset yhteiskuljetukset retkikohteisiin.
Niitä kannattaa tiedustella, vaikka kohteena on ”omat polut” retkikohteen suunnassa.

TUNTURILATU-LEHDEN 4/2016 RETKIMUISTIOON JULKAISTAVAKSI TARKOITETTU AINEISTO TULEE TOIMITTAA VIIMEISTÄÄN 28.10.2016 OSOITTEELLA SATU.OJALA@TUNTURILATU.FI

Nettijulkaisua varten toivotaan lyhentämätöntä ilmoitustekstiä.
Ilmoituksen vähimmäistiedot (Tunturiladun ja Suomen Ladun nettikalenterit):
- alkamis- ja päättymisajankohta
- kokoontumispaikka (osoite)
- viimeinen ilmoittautumispäivä
- yhteyshenkilön nimi, sähköpostiosoite ja puhelinnumero

HARRASTUSNÄYTTELY

Tunturiladun 70-vuotisjuhlien yhteydessä Peurungassa

Jos sinulla on sellainen harrastus, jota haluat esitellä tunturilatulaisille, niin tuo siitä näytteitä marraskuussa Peurunkaan Tunturiladun 70-vuotisjuhlaan.

Kylpylähotellin tiloihin asetetaan näyttely, mihin sopii esimerkiksi monenlaisia käsitöitä, tai vaikka luontokuvia.

Näyttely pystytetään perjantaina 4.11. ja se puretaan 6.11.

Jos haluat osallistua siihen, niin ota yhteyttä
Paul Pakarinen
paul.pakarinen@pp.inet.fi tai
puh. 050 568 8703.

Kumpen reippaat ahkiovaeltajat Ylläksellä

Taas koitti uusi kevät ja Lapin lumo veti kahdeksan kumpelaista ahkioiden kanssa uusille reiteille. Tällä kertaa vaelluksen oli suunnitellut meidän vetäjämme **Jouko Koivu.**

Huhtikuun ensimmäisenä sunnuntaina sää oli aurinkoinen ja hyvä hankikanto. Pakkasta muutama aste. Reittimme kulki maastossa ja sitten kelkkauraa seuraten Peurakoskelle.

Jätimme ahkiot maastoon ja hiihdimme Äkässaivon kodalle. Äkässaivo on kyllä näkemisen arvoinen paikka. Siellä jo harmittelimme ettemme tulleet jo edellisenä iltana ja yöpyneet kodassa ja sen lähiympäristössä.

Koska vaelluksen yhtenä teemana oli ”Ei piiloon jää maisema nätti kun tuvassa heilahtaa Kumpe ja ikkunarätti”, pesimme kodan ikkunat ja jätimme Tunturiladun tulitikut.

Palattuamme ahkioille jatkoimme osaksi hiihtouraa Äkäsmyllylle. Perillä olikin jo nälkä ja lounasaika. Joku laittoi keittimellä ruokaa ja joku paistoi nuotiolla makkaraa. Jälkiruuaksi kävimme nauttimassa Myllykahvion herkullisia tuotteita.

Sitten taas valjastimme itsemme ahkioiden eteen ja suunta kohti Metsä-Ruonajärven laavua. Reittimme kulki nyt koiravaljakkouria pitkin. Niitä tällä seudulla on kyllä paljon ja ne ovat maastollisesti aika helppokulkuisia reittejä.

Metsä-Ruonajärven laavun kohdalla pidimme taas pienen tankkaustauon ja jatkoimme kohti päivän pääte-etappia Pahtavaaran autiotupaa. Laavun jälkeen hairahduimme väärälle reitille ja teimme pienen ylimääräisen mutkan, mutta löysimme helposti oikean suunnan ja nousimme Pahtavaaraan.

Autiotupa on hieman piilossa vaaran rinteessä ja sen löytäminen teetti hieman töitä. Perillä alkoi sitten leirin pystytys. Viisi urhoollista majoittui teltassa ja kolme tuvan lämmössä. Juomavesi piti sulattaa lumesta koska tuvan läheisyydessä ei ole veden otto paikkaa.

Illalla suunnittelimme tuvassa seuraavan päivän reittiä. Alkuperäinen suunnitelma oli siirtää leiri Kuusikonmaan autiotuvan luo ja olla siellä kaksi seuraavaa yötä ja käydä sieltä käsin Olos-ja Särkitunturilla. Sääennusteet lupasivat huonoa keliä ja niinpä päätimmekin lähteä aamulla ”reppureissulle” Kuusikonmaahan ja palata takaisin Pahtavaaraan.

Keli olikin aamulla aika kehno. Yöllä alkanut räntäsade jatkui aamulla ja testattuamme suksiamme laitoimme jäätymisenestoa pohjiin.

Heti alkumatkasta jonkun suksi tökki ja toisella taas lipsui. Pysähdyimme huoltamaan välineitämme. Niillä suksilla, joissa oli vielä hieman edellisen päivän liisteriä pohjissa oli matkanteko mahdotonta.

Yksi vaeltaja päätti palata takaisin tuvalle. Toiset jatkoimme rämpimistä todella kosteassa kelissä. Saavuimme Kuusikonmaan tuvalle ja pihalla oli valmis nuotio kelkkamiesten juuri poistuessa tuvalta. Laitoimme ruokaa ja paistoimme makkaraa. Kuukkelit tulivat viihdyttämään meitä, vaikkakin olivat aika arkoja.

Pesimme tuvan ikkunat, siivosimme samalla koko tuvan ja jätimme vielä pari patalappua ja tulitikut muistoksi käynnistämme. Hetken levättyämme päätimme palata samaa reittiä takaisin Pahtavaaraan ja jättää Olos-ja Särkitunturin huiputukset seuraavaan kertaan.

Väsyneinä mutta onnellisina saavuimme perille, jossa tuvan lämpö otti meidät vastaan. Pesimme tuvan ikkunat ja laitoimme ruokaa. Sitten oli taas suunnittelupalaverin paikka. Sovimme, että palailemme seuraavana päivänä tuloreittiä Äkäsmyllyn kautta Äkässaivon kodalle, johon leiriydymme.

Aamutoimien jälkeen starttasimme kohti Metsä-Ruonajärven laavua. Nyt keli oli parempi kuin edellisenä aamuna ja matka taittui mukavasti.

Pidimme evästelytaukoa laavulla ja teimme vähän lumitöitä, että saimme sen edessä olevan liuskekivisen tulisijan toimimaan. Kellä oli vielä makkaraa, testasi tulisijan toimivuuden.

Mielessä oli jo kaikilla seuraava etappi, se ihana myllykahvio Äkäsmyllyssä.

Matkalla kuulimme valjakkokoirien haukuntaa ja toivoimme että kohtaisimme muutaman valjakon. Se toive toteutuikin muutama kilometri ennen Äkäsmyllyä ja saimme ikuistettua valjakot kameroihimme. Iloisin mielin saavuimme myllytuvalle. Tuvan pihapiirissä oli lintujen ruokintapaikka, jossa paraikaa vieraili upeita taviokuurnia ja lapintiaisia joita piti tietenkin filmata muistoksi.

Lepäilimme tovin ja jatkoimme matkaa hiihtouraa pitkin eteenpäin. Keli oli melko hyvä ja sukset toimivat kaikilla hyvin. Matkalla pysähdyimme vaihtamaan kuulumisia latuhiihtäjien kanssa. Kuulimme monenlaisia kommentteja retkikunnastamme.

Iloisin mielin ja huumorilla höystäen pääsimme hyvissä ajoin perille Äkässaivon laavulle. Alhaalla olevan vesistön pohjoispäästä löysimme hyvän vedenottopaikan ja laitoimme ruokamme tunturipuron raikkaaseen veteen. Illalla pidimme vielä lettukestit kodassa ja suunnittelimme samalla taas seuraavaa päivää.

Onni Voutilainen

Sukset vaativat kovasti huoltoa välillä.

Päätimme aamulla jatkaa matkaa Kutujärven Niittypirtin kautta Kotamajalle. Hämärän tultua pöllötkin alkoivat päästellä ilmoille soidinääniä ja kuulimme myös koko reissun ensimmäiset porotokan kellojen kilinät.

Aamulla heräsimme palokärkien kiihkeään rummutukseen. Kevättä oli jo niilläkin rinnassa. Taas tavarat kasaan ja menoksi. Kiersimme hiukan pohjoisen kautta hiihtouralle ja jatkoimme matkaa mahtavissa maisemissa.

Sukset toimivat taas kaikilla hyvin ja matka taittui mukavasti Niittypirtille. Siellä taas pestiin ikkunat ja nautittiin retkieväitä. Ja sitten taas liikkeelle ja kohti Kotamajaa. Nyt olimme jo niin lähellä Äkäslompoloa että se näkyi myös hiihtäjien määrässä.

Hiihtouralla oli melkoinen vilske ja hiihtäjiä tuli joka suunnasta. Maasto oli mukavan vaihteleva. Oli nousuja mutta sen jälkeen myös vauhdikkaita laskujakin. Tulimme Kotamajalle jo hyvissä ajoin iltapäivällä. Kotamaja on suosittu päiväreissun taukopaikka. Siellä voi nauttia mahtavista ja monipuolisista herkuista ja ennen kaikkea erittäin hyvästä palvelusta. Pihapiirissä on iso tilava kota jossa voi paistaa makkaraa ja nauttia omista eväistään. Tähän kotaan osa porukasta illalla sitten majoittui.

Koska aikaa ja kuntoakin oli päätimme lähteä iltaa odotellessa vielä hiihtämään lähimaastoon. Lähdimme kapuamaan ylös Lainiotunturin kuvetta.

Osa luovutti jo alkumatkasta, kun rinteessä oleva nuoskalumi tarttui taas helposti pohjiin. Lopulta huipulle meistä nousi vain kaksi ja kyllä oli tuulinen paikka. Ikuistettuamme toistemme laskettelimme vauhdikkaasti alas rinnettä ja kohti muuta ryhmäämme. Loppu rinne tultiin alas nautiskellen yhdessä” siksakkia”. Iltaa istuttiin kodassa yhdessä syöden ja lettuja paistaen. Tuijotettiin tuleen ja jokainen oli tyytyväinen taas päivän saavutuksiin.

Torstaiaamuna latukone tuli jo varhain Äkäslompolon suunnasta ja me päätimme lähteä tutustumaan viimeisen päivän reittiin. Hiihdimme Lainiovuoman kautta Hangaskurun kodalle. Se olikin uusi hieno kota.

Osa ryhmästämme palasi suoraan Kotamajalle, mutta itse hiihdin vaimoni kanssa Karhukodan kautta Lainiotunturin ympäri. Reitin varrella näimme koko vaelluksemme ensimmäiset porot. Loppumatka Kotamajalle oli itselläni tuskainen. Vatsaa väänti ja olo oli muutenkin heikko. Pääsimme kuitenkin perille ja siellä muu porukka jo suunnitteli viimeisen maastoillan ohjelmaa.

Saimme illan jo hämärtyessä iloisen vieraan Kittilästä. Anulla oli tuliaisena iso pullollinen lettutaikinaa ja tosi maukasta kuivalihaa. Sitten vain lettujen paistoon ihan useammalla pannulla. Illan tiimellyksessä sattui sitten pari haaveriakin. Puukko lipsahti yhteen sormeen ja puidenhakureissulla yksi otsa kohtasi puuliiterin oviaukon ylähirren. Se muuten on vaarallisen matalalla. Haava ja otsa hoidettiin kuntoon ammattitaitoisen” ensiapuryhmämme” ansiosta. Toivottelimme toisillemme hyvää yötä ja painuimme yöpuulle.

Pesimme kaikkien reitin varteen osuneiden kämppien ja kotien ikkunat.

Tapio Vartiainen

Pahtavaaran autiotupa.

Perjantaiaamuna istuimme aamupalan jälkeen Kotakahvilassa ja jätimme hyvästit ihanalle emännälle ja kiittelimme hyvästä palvelusta.

Kota siivottiin ja leiri purettiin. Sitten oli edessä enää viimeinen alamäkivoittoinen taival Äkäslompoloon. Perillä odotti sauna ja ruoka. Illalla kertoilimme toisillemme viikon retkistä ja kokemuksista. Kaikilla oli ollut taas kerran hieno viikko ihanissa Lapin maisemissa.

Kiitos kaikille hyvästä seurasta.

” perässä hiihtäjä”